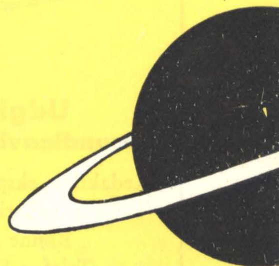
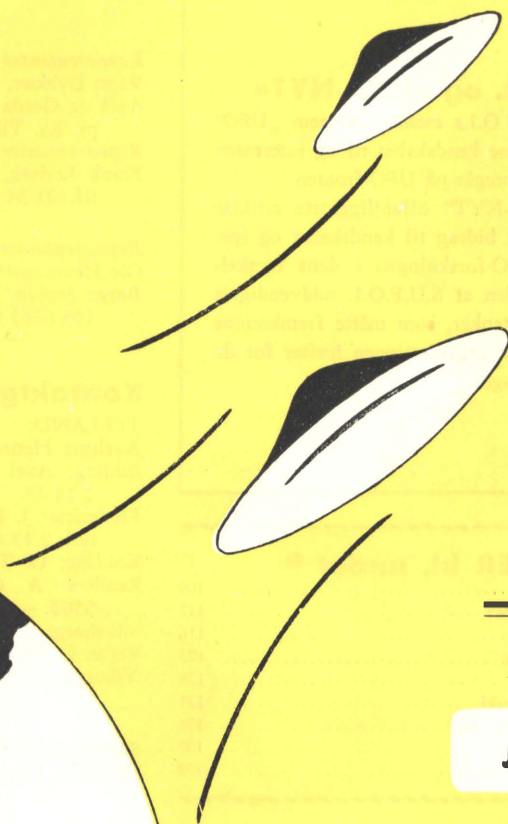
UFO NYT

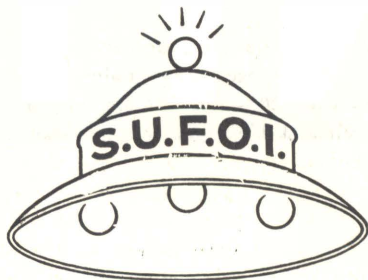

S. U. F. O. I.

Juli - Aug. 1964

Pris 4,00 kr.
Incl. oms.

Udgiver: S.U.F.O.I.
(Scandinavian UFO-Information)

Redaktion, ekspedition, abonnement og forlag
Hans Christian Petersen (ansvarlig)
Rønne Alle 9, Sunds, Jylland
Telefon Sunds 194 - Giro 5 16 75
Pris 24 kr. pr. år

S.U.F.O.I. og »UFO-NYT«

Det er S.U.F.O.I.s mening gennem „UFO-NYT" at fremme kendskabet til og interessen for, hvad der foregår på UFO-fronten.

De i „UFO-NYT" offentliggjorte artikler fremtræder som bidrag til kendskabet og forståelsen af UFO-forskningen i dens forskellige former, uden at S.U.F.O.I. nødvendigvis anerkender de tanker, som måtte fremkomme heri, og uden at organisationen hæfter for de fremsatte meninger.

INDEHOLDER bl. andet

Organisationsoversigt:

Leder: H. C. Petersen, Rønneallé 9, Sunds, telefon Sunds 194.

Kontaktudvalget:
Kontakt til udlandet, teknisk afd.: Frank Pedersen, Bakkedal, Uggeløse pr. Lynge. Tlf. Lindholm 111.
Regnskabsfører: Irma Andersen, Borgmestervangen 8, Randers, giro nr. 117725
Foto-afdelingen: Ensio Slej, Elselillevej 5, Kbhv., Sundby, tlf. (01) 55 11 82.
Udklipscentral: Alfred Hansen, Lindevej 29, Espergærde, tlf. (03) 23 29 48.
Rapportcentral: E. Jensen, Ingstrups Alle 35, Kastrup, telf. (01) 51 11 41.
Bibliotek: P. C. Andersen, Violvej 5, Randers.
Oversættelsescentral: Jørgen Andersen, Glentevej 37, Silkeborg. Tlf. 1322.
Arkiv: Leif E. Pedersen, Kastrupvej 260, Kbhvn. Kastrup, telefon 01 50 05 22.

Repræsentanter for København.
John Petersen, Sophus Falcks Alle 13, Dragør, tlf. 53 10 35.
X. P. Madsen, Bakkehave 8, Hørsholm, tlf. 86 16 77.

Repræsentanter for Jylland:
Vagn Dybkær, Alpedalsvej 6, Kolding, tlf. 2 73 94.
Axel og Gerda R. Nielsen, „Glarbohøj", Ry Nørskov pr. Ry. Tlf. Gl. Ry 150.
Repræsentanter for Fyn:
Frank Lerbæk, Strandhuse 35, Svendborg, tlf. 21 34 76.

Repræsentanter for Sjælland og Lolland-Falster:
Ole Henningsen, Fayesvej 39, Nakskov.
Børge Jensen, Bækgårdsvej 3, Borup Sj., telf. (03 626) Borup 101.

Kontaktgrupper pr. 1. aug. 1964

JYLLAND:
Aarhus: Henning Meisner, Præstehaven 10.
Esbjerg: Axel Christensen, Niels Juelsgade 20, telf. 2 58 25.
Fredericia: J. M. Frandsen, Sdr. Voldgade 23, telf. 2 13 43.
Kolding: G. Th. Jensen, Aabenraavej 43, telf. 3293.
Randers: A. C. Therkildsen, Bøsbrovej 29 b, telf. 5508. — Privat telf. 2 92 98.
Silkeborg: J. Andersen, Glentevej 37, telf. 1322.
Vejle: G. Fjeldsted Nielsen, Skovvejen 21, telf. 5865.
Viborg: P. Reffskier, Vestergade 8, telf. 221.

SJÆLLAND OG LOLLAND-FALSTER:
Holbæk: Finn Nielsen, Chr. Hansensvej 19 B.

Fortsættes på bagsiden

Teknik...

 AKTUELT

Ought to be translated.

Russerne har igen protesteret voldsomt mod de amerikanske spiondrabanter, og har truet med at „skyde dem ned“. Den eneste måde, man i dag kan gøre dette på, er ved at bringe en atombombe til eksplosion nær drabanten. Det er ganske utænkeligt, at russerne efter atomstoptraktaten vil forsøge noget sådant. Om et eller to år, når *Poljot* er færdigprøvet, vil de imidlertid være i stand til at sende et bemandet rumskib ind i samme bane som spiondrabanten, og ødelægge denne ved f. eks. at lade en rumpilot anbringe et par kilo sprægstof på drabanten. Dette er årsagen til den store interesse for Gemini- og Poljot-rumskibene.

1964 vil blive stærkt præget af afprøvningerne af disse nye rumskibe, og fra amerikansk side også af prøveflyvningerne af Atlas-Centaur og Saturn, som begge anvender det energirige flydende brint.

Sovjet

Kosmos 29 blev bragt til landing efter 7 dage.

Kosmos 30 blev opsendt den 18. maj i en bane 383—206 km oppe og med en banehældning på 65°. Den blev bragt til landing efter 8 dage.

Kosmos 31 blev opsendt den 6. juni i en bane 508—228 km oppe, og med en banehældning på 49°. Det er en forskningsdrabant, der ikke skal lande igen.

Kosmos 32 blev opsendt den 10. juni. Den indvarsler muligvis noget nyt inden for *Kosmos*-serien, idet dens banehældning er på 51,2°. Dens øvrige bane er som en rumskibsdrabant: 333—209 km og 89,78 min. Det vides endnu ikke om den er bragt til landing. En sådan bane vil medføre at drabanten tilbringer mere tid over USA end en normal rumskibsdrabant.

Kosmos 33 blev opsendt den 23. juni.

Russerne har i øvrigt fortalt, at de første 9 rumskibsdrabanter i Kosmos-serien bl. a. målte stråling. Følgende overraskende resultat blev opnået:

De Kosmos, der fløj i en bane 207—407 km oppe, modtog en 5, 6 gange så stor stråling som dem, der fløj i en bane 209—301 km oppe (denne lavtliggende stråling skyldes muligvis regnbuebomberne fra 1962). En Geigertæller i Kosmos 4 viste 4 gange så mange partikler i april 1962, end Sputnik 5 fandt i august 1960. Lufttætheden i 200 km's højde var i 1962 det halve af, hvad den var i 1958 (muligvis fordi Solen var på vej mod sin „rolige“ periode i 1964). Over 200 km varierer lufttætheden med 40 pct. i løbet af et døgn.

Den russiske Venusraket

Den 14. maj, da Zond 1 var 13 millioner km fra Jorden foretog den en kursændring, hvorunder den forøgede hastigheden med 50 meter pr. sekund. Både amerikanske og engelske eksperter har på grundlag af de sparsomme russiske positionsangivelser beregnet, at Zond 1 er på vej mod Venus. Amerikanerne har beregnet, at passagen skulle foregå den 24. juli, og englænderne, at den skulle foregå den 18. juli. Hvis forsøget skulle blive vellykket, kan man regne med en officiel russisk erklæring i slutningen af juli måned.

USA

Den 28. maj opsendte NASA Saturn nr. 6, der medførte en model af tremandsrumskibet Apollo (der ligesom Gemini er manøvredygtigt). Den gik ind i følgende bane: 177—231 km oppe, banehældning 31,78° og omløbstid 88,55 min. Rumskibet og sidste trin brændte som planlagt op den 1. juni. Ligesom ved Gemini 1 blev sidste trin ikke adskilt fra rumskibet. Også Gemini 1 brændte (som planlagt) op efter 69 kredsløb.

Saturn 6's vægt:

Sidste trin	6,34 ton
Tekniske instrumenter	2,77 ton
Apollo-rumskibet	7,71 ton
I alt	16,82 ton

Under flyvningen satte en af motorerne i første trin ud. Styresystemet kompenserede for dette ved at lade de andre 7 motorer arbejde lidt længere. Også nødtårnet blev vellykket afprøvet. Det blev som planlagt kastet af umiddelbart efter andet trin blev tændt.

Det kan nu oplyses, at Poljot 2's oprindelige bane var 242—485 km oppe, omløbstid 91,86 min., og

banehældning 59,86°. Ændringen i banehældningen var således kun på 1,8°. Den blev *ikke* bragt til landing.

De hemmelige drabanter

Samos 20 blev opsendt den 23. april i en bane 383—158 km oppe, med en banehældning på 103,56°.

Samos 21 blev opsendt den 19. maj. i en bane 405—157 km oppe, med en banehældning på 101,18°. Begge blev som sædvanligt opsendt med Atlas-Agena, og har således vejet ca. 2,5 ton.

27. april med Thor-Agena 480—178 km 80°.
13. juni med Thor-Agena 370—355 km 115°.

Desuden blev der den 4. juni opsendt to drabanter, som jeg endnu kun har sparsomme efterretninger om. Den første gik ind i en bane ca. 950—860 km oppe, med en banehældning på 90,5° og en omløbstid på 103,1 min.

Den anden, der altså også blev opsendt den 4. juni, havde en lavere bane (170—500 km?) og en banehældning på 80,1°. Sandsynligvis er de begge blevet opsendt med Thor-Agena. Jeg vil bringe nøjagtige data i næste nummer.

Om Samos siger det amerikanske luftvåben uofficielt, at billederne er dårligere end U-2's, men bedre end ventet. De skal i øvrigt have vist, at kommunist-Kina arbejder på et anlæg til fremstilling af atomvåben.

Dr. Newell fra NASA har sagt, at Sovjet udførte et mislykket måneforsøg i begyndelsen af maj. Raketten eksploderede lige efter start.

Kommende drabanter: Atlas-Centaur 3, Syncom 3, OSO 2, EGO 1 og Ranger 7, samt to ionosfæremålende Explorers.

H. S.

Trykfejl: UFO-NYT, juni 1964, side 75 første spalte, linie 5 fra neden: Ret „livet er primært", til „sålænge livet er primitivt".

H. S.

Sidste!

Kosmos 33, opsendt 23. juni, gik ind i en bane 293—209 km oppe, og en banehældning på 65°. (Altså en „normal" rumskibsdrabant).

Titov kan ikke mere komme op at flyve, da han lider af en sygdom i det indre øre, fået under den 1 døgn lange rumtur 6.—7. august 1961.

Hemmelig drabant med Thor-Agena den 18. juni.

Den hemmelige drabant, der blev opsendt den 13. juni i en bane med 115°'s hældning medfører blinklys. Herved kan drabantens position, og dermed jordens form beregnes nøjagtigt. 115°'s hældning svarer til en normal 65° bane, men hvor drabanten går i modsat retning, d. v. s. mod Jordens rotation.

H. S.

Jordens strålingsbælter II

Solvinden

Som vi så i forrige artikel, skyldes eksistensen af de ydre dele af strålingsbæltet solvinden, et fænomen, der først blev opdaget i 1960. Vi vil nu se lidt nærmere på, hvordan solvinden opstår.

Selve Solens overflade er ca. 6000° Celsius varm, og består af ioniseret gas i voldsom bevægelse. Denne bevægelse af elektrisk ladede partikler bevirker, at Solen udsender langbølget radiostråling. Man kan da vise, at disse radiobølger vil opvarme den øverste og meget tynde del af solatmosfæren, koronaen, til en temperatur på ca. 1.000.000° Celsius.

Dette kan kun lade sig gøre, fordi partikeltætheden i koronaen (som består af ionoseret brint) er så fantastisk lille. De almindelige naturlove medfører nu, at man kan stille et sæt matematiske ligninger op, der fuldstændig vil beskrive bevægelsen af protoner og elektroner i denne supervarme korona. Løsningen af disse ligninger er imidlertid så vanskelig, at man ikke systematisk kan løse dem; men hvis man får opgivet en tilstand af koronaen, kan man se om de repræsenterer en mulig tilstand ved at se, om den opfylder de matematiske ligninger. Det viser sig nu, at den stadige strøm af protoner og elektroner, der blæser bort fra Solen, og som er observeret først af Pioner 5 i 1960, repræsenterer en mulig tilstand af koronaen.

Man antager, at den solvind vi har observeret i afstande fra 102 millioner til 150 millioner km fra Solen repræsenterer de yderste, fuldstændigt ionosere-

(Felaktigt)

de, lag af koronaen, som nu bevæger sig med flere hundrede kilometer pr. sekund. Det viser sig ved indsættelse i de matematiske ligninger, at dette virkeligt er en mulig løsning på koronaens bevægelse. Denne solvind skaber et magnetfelt i solsystemet, fordi solvinden består af adskilte elektroner og protoner. Feltet er spiralformet, fordi Solen roterer om sig selv. Magnetfeltets styrke kan beregnes, og passer nøje med de målinger, der er foretaget i rummet.

Solen udsender gennem solvinden 1 million tons stof pr. sekund, og man regner med at solvinden når ud i nærheden af Neptuns og Plutos baner.

Det antal protoner solvinden indeholder herude i nærheden af Jordens bane er mellem 1 og 10 pr. kubikcentimeter.

Nye opdagelser

Man har opdaget en finstruktur i den nedre, proton-dominerede del af strålingsbælterne. Det viser sig, at der er to, klart adskilte bælter med 1—5 MeV protoner. Begge disse bælter (eller bedre i „zoner" i det store bælte) ligger mellem 500 og 4000 km oppe. Disse energirige protoner har følgende oprindelse: Når den primære kosmiske stråling, der består af f. eks. Helium og Kulstof atomkerner, der bevæger sig med 98 pct. af lysets hastighed, rammer atmosfærens ilt og kvælstofatomer, frigøres neutroner. Enlige neutroner er imidlertid radioaktive, og går efter 6 minutters forløb i stykker i en proton og en elektron. Neutronerne slynges til alle sider; det er specielt dem, der flyver opad, og går i stykker i et par hundrede km's højde, der danner de indre strålingsbælter.

Solvinden sammenpresser Jordens strålingsbælter på den side, der vender mod Solen, og blæser det ud i flere hundrede tusinde km's afstand på natsiden. (Lav en tegning). Solvinden skaber voldsomme hvirvelzoner langs med de ydre grænser for Jordens strålingsbælter (årsagen ligger i de magnetfelter, bevægede elektriske partikler skaber). Denne hvirvelzone er ca. 20.000 km bred på dagsiden. Denne opdagelse skyldes *Explorer 18,* som endvidere har opdaget, at Månen har en vis indflydelse på jordens magnetiske felt.

H. S.

Bemandet rumflyvning

Gemini-astronauternes opgaver

NASA har nu bekendtgjort, at Gemini-astronauterne vil få følgende opgaver under de første bemandede flyvninger i 260 km's højde (Gemini 3, 4 og 5):

1. *Fotografering af skydækket*
Forskellige typer film og linser bliver anvendt for at finde frem til den bedste kombination. Kameraet holdes i hånden. Dette har betydning for TIROS drabanterne.

2. *Fotografere genstande på Jorden*
Dels af hensyn til SAMOS-drabanterne, og dels for at se, om det passer, at en astronaut kan se f. eks. kørende tog og flodbåde på Nilen, som Gorden Cooper påstod. Samme type Kamera som under 1.

3. *Fotografering af genstande i rummet*
Eksempler: Sidste trin af Titan 2-raketten, der opsendte dem, det Agena D-trin, de skal mødes med og en speciel 28 kg tung blinklysdrabant, der udsendes fra Gemini. Formål: Astronauten skal bedømme afstandene til de nævnte objekter medens han fotograferer dem. Disse tal indtaler han så på bånd. Ved at sammenligne fotografierne med pilotens afstandsbedømmelser, kan man se, hvor god han er til at bedømme afstande i rummet. Dette har naturligvis en vældig betydning for Rendezvous-eksperimenterne.

4. *Måling af stråling og magnetfelter*
Dette udstyr befinder sig i instrument-afdelingen, men kan startes og stoppes af astronauterne.

5. *Studier af Zodiakallyset og „Airglow"*
Zodiakallyset antages at være sollys, reflekteret af støvpartikler, der enten kredser om Jorden eller i baner om Solen. Dette lys skal fotograferes kort før solopgang og kort efter solnedgang.
Airglow („Luftglød") er tidligere set af de amerikanske astronauter, er et svagt bånd af grønt lys over horisonten i 80—120 km's højde. Strålingen kommer fra iltatomer, der er påvirket af sollys. Noget af lyset kommer fra Natrium-atomer.
(Zodiakallyset kan under yderst gunstige forhold ses fra troperne som en svag pyramide af lys).

Rumsyge

Det ser ud som om rumpiloterne alligevel ikke så

godt tåler den vægtløse tilstand, som man troede for bare et par år siden. På grundlag af vor nuværende viden tør man næppe sætte rumpiloter i kredsbane i mere end 7—8 dage. Her er de nye opdagelser, der har forøget ængstelsen.

Walter Schirra, som kredsede 6 gange om Jorden på 9 timer 14 minutter (han er nu reserve til Gemine 3) led af svimmelhed, for hurtig puls og for lavt blodtryk. De fire russiske kosmonauter, der har kredset 3—5 dage om Jorden har udskilt usædvanlige store mængder kalcium i urinen. Dette kalcium kommer fra knoglerne, og hvis man mister for meget af det, bliver knoglerne bløde. Også de har i de første dage lidt af lavt blodtryk, kvalme og pludselige svimmelhedsanfald. Sygdommens medicinske navn er *„Ortostatisk Hypotension"*, og kendes fra patienter, der har igget længere tid i sengen. Den skyldes, at hjertets arbejde med at pumpe blod rundt, både under vægtløshed og under sengeleje formindskes, og de blodtryksregulerende mekanismer kan forstyrres i kortere eller længere tid.

Forsøg med parring af bananfluer blev udført af Nikolajev og Popovich, som havde han- og hunfluer i hver sin glaskolbe. Man lod hanfluerne parre sig med hunfluerne efter 1 times vægtløshed, og i et andet forsøg efter 58 timers vægtløshed. I alt blev der udklækket 482 bananfluer, hvoraf langt de fleste var hunfluer, og hannerne vejede gennemgående 0,2 milligram mindre end normalt. Flere fluer var misdannelser (mutanter), men dette syntes ikke at være arveligt.

De russiske kosmonauter har også prøvet at føre håndskreven logbog. I de første par timer af vægtløsheden var skriften ujævn og hoppende, med bogstaver som varierede både i hældning og størrelse. Senere lærte de dog at skrive helt pænt.

De hemmeige drabanter

Her er det, at de hemmelige drabanter af rumskibstypen i kosmosserien og af Discoverer-typen, der medfører ca. 300 kg tunge landingskapsler får betydning. Her kan man sende fluer, mus og andre små dyr op i én eller to uger, og så efter landingen se, hvilken skade de har taget. Man kan også eksperimentere med en forbedret afskærmning mod den kosmiske stråling og medicin mod skader, bevirket af vægtløshed og stråling. Det er antagelig det, en del af de russiske kosmosdrabanter bliver brugt til. NASA samarbejder også med USAFs Discoverer serie, f. eks. blev Merkurkapslens styre og landingssystem gennemprøvet på disse drabanter.

H. S.

Millioner af beboede kloder

Af

JEAN DE LA VIGNE

For få år siden var det videnskabens almindelige opfattelse, at der i verdensrummet næppe fandtes andre kloder end Jorden, beboede af væsner, udstyrede med intelligens. I dag siger de kyndige — sådant kan hænde — nøjagtigt det modsatte: det er sandsynligt, at der findes sådanne kloder. Om deres tal kan man selvsagt intet vide. Men det er såre muligt, at det drejer sig om millioner.

En så officiel og seriøs international institution som UNESCO mener, at man i 1964 med rimelighed kan stille disse spørgsmål:

1. Hvorfor mener videnskaben i dag, at der findes andre med intelligens udstyrede væsener i verdensrummet?
2. Hvor befinder disse væsner sig?
3. Er de i besiddelse af en højere intelligens end mennesket, eller en lavere, eller måske nogenlunde den samme?
4. Kan vi komme i forbindelse med dem — idet man må tage i betragtning, at de sandsynligvis er helt forskellige fra os, at de udtrykker sig helt anderledes, og formentlig tænker i helt andre baner end vi?

Det er kendt, at Green Bank-observatoriets vældige radioteleskop i næsten en uge var rettet mod universet, aflyttende ethvert radiosignal, der kunne være afsendt fra tænkende væsner.

Dette forsøg gav intet resultat, hvilket formodentlig skyldes, at radioteleskopet ikke var kraftig nok. Men selve det faktum, at det blev foretaget, viser, at man regner med sandsynligheden af, at der fra andre kloder afsendes signaler som vi en dag kan indfange. Forsøget vil blive efterfulgt af andre, både i USA, Sovjetunionen, senere også Vesteuropa.

Den galaxe, af hvilken vort solsystem udgør en uendelig lille del, er som man ved mælkevejen. Den består af milliarder af sole, af hvilke en ikke uvæsentlig del kan formodes at være midtpunkt for et solsystem. Men kun en relativ lille del af disse soles planeter kan opfylde de betingelser, der må være tilstede, hvis de skal bære levende væsner. Men når det enorme antal solsystemer tages i betragtning, regner man med at der i den galaxi, i hvilken jorden befinder sig, er millioner af planeter, på hvilke der findes liv under en eller anden form.

Uden at man kan vide noget derom, anses det for sandsynligt, at dette liv er meget forskelligartet, og at der også findes kloder med intelligens-væsner. Nogle af dem er sikkert mindre intelligente end mennesket (det kan være nok så vanskeligt at forestille sig . .), andre formentlig udstyrede med intelligens og åndsevner af en helt anden størrelsesorden end den, vi kender på jorden. Da menneskets rumforskning befinder sig på et begynderstadium, kan man med sikkerhed sige, at de væsner, med hvem vi i en nærmere eller fjernere fremtid kan etablere forbindelse, må være i besiddelse af en teknik, der i hvert fald står på højde med vor, og som sandsynligvis er nået langt videre.

Det menes, at russerne har konstrueret et apparat, der kan sende radiosignaler ud i rummet så langt som 30 lysår. Men nyheden er endnu ikke officiel. Indtil da regner vi med 17 lysår som maksimum. Indenfor denne afstand findes kun to sole, der kan have beboelige planeter. Når den dag kommer, da vore modtagere kan fange signaler fra planeter, der ligger tusind lysår borte, får vi indenfor vor rækkevidde flere hundrede tusinde sole, hvis planeter kan rumme en eller anden form for liv. Skønt radiobølgerne bevæger sig med lysets hastighed, d.v.s. 300.000 kilometer i sekundet, skal der flere generationer til at føre en sådan korrespondance med intelligensvæsner på andre kloder. Hvis vi modtager et signal, vil det vare nogle tiår eller århundreder før vort svar når frem, og lige så lang tid inden vi atter kan vente svar på vort budskab.

De radiosignaler, der udsendes fra jorden, må have form af en art budskab, og det samme signal må gentages uophørligt gennem en årrække.

Men foreligger der nogen mulighed for, at væsner, der højst sandsynligt er — hvis vi siger: væsensforskellige, er ordet velanbragt — kan komme i forbindelse med hverandre ved hjælp af radiosignaler? Bruno Friedmann fortæller, at der i USA er foretaget et eksperiment, der i så henseende er interessant. På Green Bank observatoriet afholdtes for ikke længe siden en radio-astronomisk kongres. Her overgav professor Frank Drake de deltagende videnskabsmænd et „budskab", der bestod af en mængde 1-taller og endnu flere nuller. Skønt der ikke fulgte nogen nøgle med, fandt de fleste af de tilstedeværende ret hurtigt ud af, hvad det drejede sig om. Forklaringen er denne: Lad os sige, at man modtager et „budskab" bestående af en række ensartede tegn „1", samt en del nuller, svarende til pauserne mellem radiotegnene „1". I alt 187 tegn eller pauser. Fagfolk vil straks lægge mærke til, at 187 er multiplikationen af to primtal 11 og 17, og at disse tal næppe er tilfældigt valgt. Man anbringer så tegnene i 11 gange 17 rækker, eller omvendt, og lægger ovenpå et tilsvarende „gitterværk", omtrent som drejede det sig om en krydsordsopgave. Man udfylder alle de kvadrater, der svarer til et-tallet, med sort, mens man lader nul-kvadraterne være hvide. Det vil vise sig, at på den ene led giver det ikke noget resultat. Men på den anden led — 17 horisontale og 11 vertikale rækker — bliver resultatet en omtrentlig tegning af et menneskeligt væsen. Den vil vise evnt. modtagere, at jordens menneske går oprejst på to ben, at det set forfra er symetrisk, har to arme, og to øjne i en „æske" ovenover kroppen. Hvis man fra jorden sendte et sådant signal gennem lang tid, stadigt gentaget for at vise, at det ikke drejede sig om tilfældige lyde i rummet, er der en mulighed for, at denne begyndelse ville blive forstået — og besvaret — af andre levende væsner på kloder udenfor vort solsystem. Hvis man senere kunne sende „budskaber" på for eksempel 3.127 tegn og mellemrum — multiplikationen af de to primtal 53 og 59 — ville man kunne give langt mere detaillerede meddelelser. Man afviser heller ikke den mulighed, at vi en dag kan sende televiserede billeder til andre kloder, og modtage billeder fra dem.

Det drejer sig her på ingen måde om science-fiction eller fantasi. Men om seriøse meddelelser, givet af UNESCO.

Lad det være sagt, at disse muligheder også åbner religiøse perspektiver. Den mulighed kan ikke afvises, at der på andre kloder findes væsner, der ikke blot har større intelligens, men som også er i større

harmoni med universets princip, nærmere Gud.

Artiklen her fremgik som kronik i Frederiksborg Amtsavis den 4. maj 1964.

Der findes kun ét eneste gode: visdom — og kun ét onde: uvidenhed.

Sokrates.

Problemet undervands-UFOer

Det er selvfølgelig kendt, at UFOer er iagttaget over såvel verdenshavene som over alle landområder, men det er sikkert mindre kendt, at de også dykker ned i havene, opererer her og atter forlader havene.

Besøgende ude fra verdensrummet, som foretrækker at besøge havene i stedet for at gøre os deres opvartning til lands, er et højst problematisk anliggende, muligvis et uforståeligt paradoks. Muligvis bliver denne mærkelige adfærd overhovedet først logisk, når spørgsmålet om oprindelsen stilles ganske anderledes, end det hidtil har været muligt.

Hvorledes det end forholder sig: man må begynde sine overvejelser med at spørge, hvad der egentlig er at vinde i eller ud af havene.

I virkeligheden meget. En meget fremskreden teknik ville ikke møjsommeligt grave i jorden for der at hente de nødvendige mineraler frem. De ville simpelt hen gennem en gennemløbsproces forarbejde enorme vandmasser, hvorved de ville kunne udvinde næsten ethvert metal. Også ernæringen lader sig næsten fuldkommen hente ud af havene, hvorunder fisk spiller en underordnet, alger en overordnet rolle.

Kort sagt: det er umiddelbart forståeligt, at man kan bringe en vældig teknisk potential ud af havene. Hermed bryder også den gamle fordom sammen, som hævder, at UFOerne må have et gigantisk industriland bag sig, og alene af den grund kan de ikke stamme fra Jorden.

Det er også forståeligt, at mineralforekomsterne i vore oceaner vil interessere fremmede.

Strategisk set er det imidlertid klart, at en indflyvning i vort luftrum må følges op af en neddykning i vore have. Da UFO-folkene behersker dybden i ethvert rum, ville deres beherskelse være højst ufuldstændig, såfremt denne kontrol ikke udstraktes til militære bevægelser over og under vandet. I virkeligheden har flere landes flåder gennem flere år registreret forekomster af hemmelighedsfulde undervandsobjekter, hvis vendingsmanøvrer og bevægelighed er fuldkommen forskellig fra andre søgående fartøjer.

Kun fuldkommen uindviede tror endnu på pressemeddelelser om »sovjetiske u-både, hvis sejlads foruroliger hele verden«. Sandheden er, at USSR selv har ærgrelser nok med undervands-UFOer — endog i deres indre farvande. En kendsgerning er det, at US-marinen endnu i 1946 og senere på begge USA-kysterne jagede formodede »nazi-u-både«, som man mistænkte for at benytte atomdrivkraft. Stadig forsøger NATO's søstridskræfter at være virkelige herrer i Atlanten, og det kan med en til sikkehed grænsende sandsynlighed antages, at »Tresher«-tragedien står i sammenhæng hermed. I hvert fald — skakspillet er i dag i fuld gang — også under vandet.

Den fysiske forudsætning for en amfibisk luft- og undervandsteknik lader sig beskrive. Luftens adfærd ved den såkaldte »lydmur« og vandets adfærd overfor et deri bevægende legeme ligner meget hinanden. Efter at der er konstrueret overlydsfly, er det også blevet muligt at konstruere undervandsfly. De nyeste atom-u-både viser såvel i det ydre som i styringscentralen indflydelse fra flyveteknikken. Teoretisk kunne også vi bygge fly, som formåede at dykke ned i havene og atter komme op og flyve bort. Det ville dog dreje sig om et meget kompakt og højkompliceret system, som marinen kun ville have liden glæde af.

UFO-folkene, der er mestre i tekniske enkeltheder, hvis principper vi er begyndt at gennemskue, har uden tvivl løst disse problemer. På nogle kyster har de simuleret landemanøvrer og derigennem bevist, at de til enhver tid er i stand til at rulle et kontinent op fra søsiden, hvis de en gang skulle finde dette nødvendigt.

Hvis vi ville have tiltro til vor erkendelsesevne, kan man sammenfattende sige, at UFO-aktiviteten under vandet går langt ud over, hvad man kunne tiltro turister fra verdensrummet.

Her bliver fulgt en mangesidig plan, en metode,

som vi selv ville anvende. De ukendte er mellem os, og trods det over os — en stadig ophidselse og udfordring, om hvilken endnu ingen kan sige, hvorhen den fører . . .
Informationen, Wien nr. 4/63
Oversætter: Slej

Mars igen

„Det første menneske, der lander på Mars må være forberedt på at møde flere betydningsfulde overraskelser", siger professor B. Salisbury fra universitetet i staten Colorado. Vurderingen af livsbetingelserne på Mars, som er et arbejde fra professorens hånd, blev offentliggjort i „Science Magazine", som er det officielle organ for den amerikanske organisation til videnskabernes fremme.

Prof. Salisbury, som er plantefysiolog, har efter et indgående studium konkluderet, at Mars har et rigt planteliv tilpasset planetens forhold.

„Hvis de laverestående former inden for planteriget har løst vækstproblemerne under deres milieubetingelser på Mars", siger professoren, „så kan man med sikkerhed vente at finde selvbevægelige former, som kan sammenlignes med vore planteædende dyr. Og derfra er der kun et skridt videre (utvivlsomt et stort skridt) til intelligente væsener. Da det her sagte er indlysende, burde vi i det mindste forsøge på at være så åndeligt frigjorte, at vi kan overleve de første chok, når vi møder dem."

Prof. Salisbury gør opmærksom på, at man bør tænke sig godt om, forinden man lader små robotter falde ned på Mars for der at søge livstegn. Forestil Dem maskiner, som folder sig ud, absorberer, pulveriserer og analyserer prøver af Mars' overflade.

„Hvis der findes intelligent liv," fortsætter professoren, „så vil det blive vanskeligt at fortolke de oplysninger, som robotterne modtager via deres registreringsaggregater. Jeg kan i hvert fald tænke mig til, hvorledes jeg ville reagere, hvis et sådant apparat, efter at være landet i min baggård, begyndte at gribe fat i mit æbletræ, min kat eller måske mig selv."

Uddrag af „The UFO Investigator"
Major Keyhoe, USA.
Gengivet i „Le Courrier Interplanétaire"
september 1963. Oversat: Aage Voss.

Det er et særkende for magtesløse personer, at de altid skal have andre forhold end de foreliggende for at kunne udrette noget.
Christian Kjellerup.
(1889—1947).

Giver Zeemann-effekterne forklaringen

Mange beretninger om UFOs indeholder angivelser om objekters lysende farver endog om påfaldende farveveksling, der ofte står i forbindelse med ændringer i objekternes flyvehastighed. Om årsagen til disse farver ved vi endnu kun meget lidt. Endnu mere ubegribeligt er det, at forskellige iagttager af et og samme objekt angiver forskellige farver og sejt fastholder deres „egne" farver. Det er forståeligt, at folk i almindelighed ikke har megen tiltro til iagttagere, som modsiger hinanden.

Allerede i 1895 gjorde den hollandske fysiker Pieter Zeemann (nobelpristager i fysik i 1902) opdagelser, som synes egnede til en ny forståelse af disse farvegåder.

Hvis man bringer en lyskilde ind i et stærkt magnetfelt og undersøger dens lys i et spektroskop, så konstaterer man, at spektret har forandret sig. Enhver oprindelig forhåndenværende spektrallinie er blevet udspaltet i henholdsvis 2 og 3 komponenter. Arten af udspaltningen er afhængig af observationsretningen. Undersøger man lysstråler, som løber parallel med de magnetiske kraftlinier, så finder man en dobbelt udspaltning, mens man derimod finder en tredobbelt udspaltning med lysstråler, som løber vinkelret på kraftlinierne. Endvidere er størrelsen af udspaltningen, d.v.s. afstanden af såkaldte Zeemannlinier afhængig af styrken i magnetfeltet. Desuden viser hver af disse nye spektrallinier visse polarisationsfænomener.

Denne effekt har betydet meget for astronomien. Udfra størrelsen af udspaltningen af spektrallinierne fra en stjerne kan man nemlig straks bestemme styrken af dens magnetfelt.

Men også for UFOlogien kan denne effekt få den største betydning. Muligvis bliver lyset i stærke magnetfelter så forandret, at det kan være forklaringen på de modsigende farveangivelser fra et og samme

objekt iagttaget fra forskellige iagttagelsessteder. Den for mange UFO-loger så forbløffende pludselig og ofte gentagne farveveksling finder så sin forklaring i en vekslen i styrken af magnetfelter, hvad tilmed ville være et bevis for UFOernes drivkraft af magnetisk natur. Endelig kunne endog mange UFOers pludselige usynliggørelse rent fysisk føres tilbage til polarisationsfænomenerne i Zeemann-effekterne.

Derfor synes det nødvendigt og lønnende, at UFOloger, der er fysikere, indgående beskæftiger sig med Zeemann-effekterne og de dermed beslægtede fænomener.

Karl Mainer, Wolfsburg.
Kilde: UFO Nachrichten.
Oversætter: Slej.

Ufologi . . .

Mystiske objekter på himlem

Af R. Veillith

Livsvarigt medlem af »La société astronomique de france« (Det franske astronomiske selskab)

Vi har ønsket at bringe denne redegørelse, fordi den indeholder detaljer af betydning for alle grupper af interesserede. Vi stifter bekendtskab med bl. a. følgende områder:

1. En videnskabelig beretn. af fænomenet: Ildkugler.
2. En lang række interessante observationer.
3. „Videnskabens" reaktioner.
4. Den materielle verdens konklusioner.

Red.

II afsnit

1887: Kuglelyn! — Man har i det nordlige Atlanterhav oplevet et nyt eksempel på disse så mærkelige uforklarlige tilfælde af elektrisk uvejr i kugleform. Den 12. november 1887 ved midnatstid så man tæt ved Kap Race en gigantisk kugle af ild løfte sig langsomt op over havet indtil en højde af 16—17 m. Denne kugle bevægede sig pludselig mod vinden og stod stille tæt ved skibet, hvorfra man observerede den. Derefter tog den fart i sydøstlig retning og forsvandt. Observationen havde varet ca. 5 minutter.

1898: Mærkelig ildkugle. — I Belgrad (Serbien) har jeg den 25. april f. å. kl. 9,32 om aftenen, observeret en mærkelig ildkugle, som viste sig i og forblev ubevægelig i stjernebilledet Kusken. I lysstyrke lignede dette meteor Venus, men straks efter tilsynekomsten var det blændende hvidt (dette varede kun 10 sekunder), derefter skiftede farven til gul, og denne farve holdt sig så længe fænomenet varede, d.v.s. 6 minutter og 34 sekunder. Under de sidste 26 sekunder af observationstiden var lyset dog svagt rødligt.

Mange mennesker har kunnet beundre dette fænomen. Det mest bemærkelsesværdige ved det var dog kugleformen, idet der herfra udgik korte stråler i alle retninger, så vidt man kunne se det for de i øvrigt meget lette cirrusskyer, der dækkede himlen. Det stærkeste lys udgik fra meteorets centrum. Der hørtes ingen eksplosion.

Særlige karaktertræk ved fænomenet giver mig anledning til at fremsætte to formodninger med hensyn til meteorets forsvinden: 1) enten forsvandt det uden at ændre bane i en lige linie med direkte sigt, eller også 2) brændte det op, der hvor det var, i hvilken henseende det minder om det fænomen, der blev observeret i Tunis af M. Ercole Labronio (S.A.F.'s bulletin, september 1897, side 380).

(sign.) *Jelenko Michailovitch, professor ved observatoriet i Belgrad.*

Redaktionel bemærkning: Denne observation er et uddrag af S.A.F.'s bulletin for året 1898, side 366. Vi har ikke kunnet fremskaffe bulletinen for september 1897, som indeholder M. Labronio's interessante observation.

1898: En smuk ildkugle. — Den 13. august kl. 14,40.40 brød en prægtig blå ildkugle på størrelse med Månen frem fra vest og forsvandt i sydøstlig retning, 1 minut og 22 sekunder efter sin tilsynekomst. Dens bevægelse var langsom, og den opløste sig i talrige gnister, da den slukkedes. Den lignede

meget den ildkugle, jeg observerede i oktober 1897 (jfr. S.A.F.'s bulletin for december 1897). Det var et meget smukt skuespil trods solskinnet at se denne storslåede ildkugle, og alle, som så den sammen med mig, var fulde af beundring.

(sign.) *L. Libert, Le Havre.*

(Udrag af S.A.F.'s bulletin, år 1898, side 534).

1899: — Den 28. februar/1. marts, da jeg kl. 9,52 om aftenen befandt mig på vejen mellem Walk og Pernau, blev himmelen pludselig oplyst af et hvidt lys, der gik lidt over i det blå, ligesom det elektriske. Fænomenet syntes at vare næsten et helt minut. Samtidig så jeg en flammende masse i uregelmæssig form og omgivet af et tågeslør fare tæt forbi vogndøren med lynets hastighed, idet der fra halen faldt små, men stærkt røde gnister. Det var blændende.

I dag meddeles det i vore aviser, at det samme fænomen er blevet observeret flere andre steder: Reval og Baltischport i Estland. Man har også her hørt en kraftig eksplosion ved tilsynekomsten af denne ildkugle, som til at begynde med skulle være rød. Det var en uvejrsnat, regnen strømmede ned, og vinden kom fra nordvest. Lysskæret var meget kraftigt til trods for skyerne og regnen. Ildkuglen syntes at gå fra sydøst til nordøst.

(sign.) *Cornelie Schmid.*

Pernaud, den 5. marts 1899. — Komtesse Ozarowska har om denne ildkugle af 1. marts sendt os meget interessante oplysninger, der bekræfter alle de foregående.

(Uddrag af S.A.F.'s bulletin, år 1899, side 282 og 283).

Redaktionel bemærkning: Efter beskrivelsen synes det, at dette objekt befandt sig under skyerne, og at det har været synligt i henved 1 minut.

1899: — M. Jules Jarlot i Forcy-Sedan (Dept. Ardennes) har natten mellem den 10. og 11. august 1898 set en meget kraftig, rød ildkugle på den sydøstlige himmel. Ildkuglen syntes at lyse dobbelt så stærkt som Mars og at være bleven observeret i ca. 10 minutter. Lysstyrken steg og faldt flere gange, inden ildkuglen slukkedes helt, og den bevægede sig i sydvestlig retning.

(Uddrag af S.A.F.'s bulletin, år 1900, side 64).

1900: Ildkugler. — M. Elpidio Lopez i Chignahuapan (Mexico) beretter om to prægtige ildkugler obsereveret den 16. juni og 2. august. Den første, der kom til syne kl. 8,20 om aftenen, havde en apparent størrelse som Månen i 1ste kvarter, og den gik oved himmelbuen fra øst til vest i løbet af 58 sekunder. Farven var azurblå. Ingen eksplosion hørtes.

Den anden ildkugle viste sig kl. 7,07 om morgenen i strålende solskin på en skyfri himmel med god sigt. Den bevægede sig fra Zenit i retning af Solen. Dens diameter var som 2 gange Venus' og observationstiden 35 sekunder.

(Uddrag af S.A.F.'s bulletin, år 1900, side 472).

1901: Uvejer, lyn og nedslag. — M. H. de Schoulguine i Bessarabien skriver til os: »Den 16. juni (efter den gamle kalender), kl. 4,30 om eftermiddagen truede det med uvejr. Det havde allerede tordnet i en halv time uden afbrydelse, skønt Solen endnu skinnede klart. Idet jeg vendte mig om i retning af uvejret så jeg, at himmelen i sydøst var dækket en en lang sky, der var ensartet mørk mod horisonten. Snart efter sås der i uvejrsskyens mørkeste område et kraftigt rosafarvet skær samt røde strålebundter, der steg op fra Jorden og tilsyneladende bredte sig ud, alt imens lysvirkningen tiltog og gav illusion af en fjern ildebrand. Efter to minutters forløb steg »brandskæret« til vejrs som en rosafarvet sky, der nærmest Jorden lyste i grønt, blåt, gult og violet, hvorefter den spillede i alle regnbuens farver for sluttelig at brede sig, opløses og forsvinde.

(Uddrag af S.A.F.'s bulletin, år 1901, side 475).

1901: Optisk/atmosfæriske fænomener. — M. Benette, fredsdommer i Herbignac (Dept. Loire-Inf.), skriver om et mærkeligt fænomen, som han har observeret i den første halvdel af september, kl. 7,30 om aftenen:

»Min kone og jeg gik en tur den pågældende aften i stik sydlig retning. Himmelen var nogle steder letskyet. Min opmærksomhed blev med et fanget af en stjerne, som skinnede meget stærkere end nabostjernerne, og som var af 1ste størrelsesgrad. Pludselig aftog dens lysstyrke, og efter en meget kort tid (ca. 8 sekunder) begyndte den at skinne med samme styrke som de andre stjerner. Derefter steg lysstyrken på ny og nåede hurtigt sit første maksimum for så atter at tabe i intensitet i løbet af den samme korte tid. Snart efter at

den minimale lysstyrke var nået, så jeg i skyerne i nogen afstand fra denne stjerne et temmelig kraftigt lys, som jeg bedst kan sammenligne med elektrisk lys, hvorefter himmelen igen så ud, som den plejer. Fænomenet havde varet 25 sekunder«.

Brevskriveren vedlægger en skitse, der angiver stjernens position og det observerede lysskær, idet han anmoder om en forklaring på denne ekstraordinære tildragelse.

(Uddrag af S.A.F.'s bulletin, år 1902, side 163).

1902: Ildkugler. — Frk. Maria Wolf i Kolding beretter om en højst bemærkelsesværdig ildkugle, der blev set den 14. februar overalt i Danmark samt i Nordtyskland. Den bestod af 4 eller 5 mindre ildkugler, der lignede kometer. Observationen varede 3 eller 4 minutter, og bevægelsen foregik fra øst til vest.

(Uddrag af S.A.F.'s bulletin, år 1902, side 163).

1902: — I nærheden af Rochefort har frk. Marguerite des Varennes sammen med to vidner den 1. maj, kl. 8 om aftenen, observeret følgende mærkelige fænomen:

»Himmelen var dækket af et tyndt, gråligt skylag, gennem hvilket jeg i retningen af Capella så en vibrerende ildkugle. Den lignede en rød ballon og havde en kegleformet, næsten sort hale, som dog ikke berørte kuglen. Lidt senere, efter at kuglen havde været skjult af tætte skyer og nu på ny viste sig, var den sorte hale ikke mere at se. Kun den røde vibrerende kugle sås, og den skjultes af skyerne efter 20 minutters forløb.

(Uddrag af S.A.F.'s bulletin, år 1902, side 321).

1903: — M. J. T. Harris i Marseille har den 29. juni, henimod kl. 10 om aftenen, set et rødt stjerneskud af 2. størrelsesgrad. I begyndelsen var stjernen mellem alfa og beta i Vægten og bevægede sig med en usædvanlig langsomhed i retning af Skorpionen. Derefter slukkedes stjernen for snart efter på ny at lyse op. Dette gentog sig 3 eller 4 gange. Ved hver tilsynekomst var dens lysstyrke bleven mindre, og den sidste gang var stjernen kun af 4. eller 5. størrelsesgrad. Den slukkedes lidt syd for Skorpionen, og fænomenet havde varet mellem et halvt og et helt minut. Himmelen var fuldkommen skyfri.

(Uddrag af S.A.F.'s bulletin, år 1903, side 380).

1905. Ildkugle: M. Robert Jonckheere, Roubaix, har den 15. november 1905, kl. 7,50 observeret en langsom ildkugle, der bevægede sig fra Lynx (Lossen, O. a.) til Rigel (fiksstjerne i Orion. O. a.). Lysstyrke tilsyneladende som 2 gange Jupiters. Hastigheden øgedes tæt ved horisonten. Her blev ildkuglen meget strålende, og farven af dens spor syntes at være blå med en grønlig tone, derefter rød. Den falder ind under de langsomtgående ildkuglers kategori, »bradytes« som M. Flammarion kalder dem med en af ham selv skabt betegnelse.

(Uddrag af S.A.F.'s bulletin, år 1906, side 19 og 20).

1905. Ildkugle synlig i to timer: Vi læser i »English Mechanic«, at Sir David Gill den 29. november, kl. 7,10 om aftenen har observeret en ildkugle, som netop da sprængtes i stykker mellem Zenit og horisonten. Dette meteor havde tilsyneladende en diameter som Månen, selv om det havde en uregelmæssig form og gav indtryk af at være et langstrakt legeme i vertikal stilling. Det forblev synligt i fem minutter og udviskedes derpå langt ude i atmosfæren, som var let diset. Ifølge observationer foretaget på et andet sted af M. Fuller, var meteoret synligt i endnu to timer (?). Sir David tilføjer at han ikke kender eksempler på noget tilsvarende fænomen.

(Uddrag af S.A.F.'s bulletin, år 1906, side 243).

1906. Ildkugle: Den 8. juli, en smuk sommernat da fuldmånen stod op i horisonten, så jeg fra min terrasse, som vender mod syd, en prægtig ildkugle. Det var fra det østlige hjørne af mit hus, at jeg pludselig så det meget smukke himmellegeme, som bevægede sig i retning nordvest til sydøst med en svimlende hastighed. Klokken var 10,30. Efter at have rejst mig op kunne jeg i 3½ minut følge vagabonden, som inden for denne tid havde gennemløbet ca. 40° af himmelbuen. Den tilbagelagte strækning syntes at frembyde intervaller, hvor bevægelsen var retrograd, medmindre denne omstændighed skyldtes lyset fra objektet, som af og til slukkedes og således gav illusion af en siksakbevægelse. Fænomenet var absolut storslået.

General P. V. Nasturel, Bukarest, Rumænien.

(Uddrag af S.A.F.'s bulletin, år 1906, side 379).

1909. Ildkugle: M. A. Beljonne fra observatoriet i Phu-Iien (Tonkin) sender en beretning om observationer af to mærkelige ildkugler. Den første ob-

servation, der var særlig bemærkelsesværdig, fandt sted i Donghoi (Annam) ved M. Delingette, inspektør i borgergarden og leder af den meteorologiske station. Den 16. juni, kl. 4,10 om morgenen gik en aflang ildkugle, som var afstumpet i begge ender, over området ved Donghoi, idet den bevægede sig fra vest til øst og udsendte et meget klart lys.

Fire mænd: Hoang Nic fra Donghoi, Tranninh fra landsbyen Sa-Dong-Danh og Quyen samt Danh Bui, begge fra landsbyen Dong-Duong-Hoi, som var på havet for at fiske, erklærer, at dette fænomen varede 8 à 10 minutter, regnet fra ildkuglens tilsynekomst og nedfald i vandet ca. 6 km fra strandbredden. Det udstrålede lys og dettes farve mindede om de elektriske lamper, der oplyser Hanoi, d.v.s. med en af og til forekommende meget svag lilla tone (buelamper med 600° normallys). Ildkuglens bane skal have været regelmæssig uden siksakbevægelse på hele den tilbagelagte strækning.

Den anden observation beretter om en ildkugle, der kom .frem over bjerget ved Ba Rang, som ligger ca. 150 km fra Donghoi, i vestlig retning. Efter at 3 brudstykker af ildkuglen var faldet i havet, skal disse atter være kommen op ved rikochettering for dernæst at falde ned på ny ca. 1000 m længere væk og eksplodere med et brag som kanonskud efter at have været under vand i $1^1/_2$ à 2 minutter (kun et brag). Fiskerne erklærede, at de, da dette fænomen havde fundet sted, var gået til køjs i deres båd, idet de ikke vovede at blive oppe. Sidenhen meddelte de, at fiskeriet ikke gav udbytte på grund af meteorfaldet.

(Uddrag af S.A.F.'s bulletin, år 1909, side 519 og 520).

1911: Langsomt gående ildkugle. — Den 22. juni 1911, kl. 8,45 aften, har tre personer, som befandt sig i deres have, set et kuglelyn*) i Zenit. Bevægelsen var ret langsom fra sydvest til nordvest. Efter ca. 1 minuts forløb forsvandt det i nordøst dækket af en mørk sky i ca. 30° højde over horisonten. Farven var rosa, og lysstyrken kunne sammenlignes med Månens. Man så ingen eksplosion og hørte ingen larm. Vejret var skyet, vinden moderat sydvest, og der var udsigt til torden.

At dømme efter de modtagne oplysninger skulle dette meteor befinde sig i nærheden af byge- eller tordenskyer, eftersom det blev skjult af en af disse. *Boyer, pens. orlogskaptajn, Saint-André d'Ornay (Dept. Vendée).*

1913: Ildkugle: — Dr. Lotte, medlem af S.A.F., Saint-Georges d'Oléron, har meddelt, at en pragtfuld ildkugle har gennemfaret himmelen over Ile d'Oléron, fra nordøst til vest den 16. november, kl. 19,55.

Som af et mægtigt lyn blev hele himmelen oplyst af et pludseligt, grønligt lysskær, og derefter for en meget rød ildkugle så stor som Månen og med en lang rødlig hale efter sig med en svimlende fart i retning af havet vest for Ile d'Oléron. Man kunne se den i 2 à 3 minutter, inden man hørte larmen af 3 dumpe, men stærke drøn i det øjeblik den eksploderede. Eksplosionen medførte en atmosfærisk rystelse, som fik ruderne til at klirre.

(Uddrag af S.A.F.'s bulletin, år 1914, side 22).

1919: Ildkugle. — M. Raphaël Ascar, Zeitoun (Ægypten) har underrettet os om følgende mærkelige observation, som fandt sted den 20. januar 1919, kl. 10,45 aften. Himmelen var fuldstændig skyfri. Jeg observerede gamma i Andromeda i vestlig retning med min 108 mm kikkert. Mens jeg indstillede kikkerten, bemærkede jeg en lille hvid sky, tilsyneladende i størrelse som Andromedatågen set i en teaterkikkert, men meget kraftigere lysende. Månen, som endnu ikke var helt synlig, begyndte med sine allerførste stråler at oplyse den østlige himmel. Jeg tænkte, at dens lys kunne gøre en tynd vanddamp synlig i de højere atmosfæriske lag. Men den altfor hurtige bevægelse af skymassen, som var mere oplyst i centrum end ved randen, syntes mig meget mærkelig. Skyen kom fra øst og gik i retning af Polarstjernen, så hurtigt endda at den i løbet af mindre end 25 sekunder havde tilbagelagt en distance som korden til en bue på 90°, fra vest til nord. Jeg havde knap nok tabt den af syne, da et pragtfuldt stjerneskud viste sig netop tæt ved Polarstjernen og gik i en retning, der var modsat den, skymassen havde taget. Det blev et vidunderligt fyrværkeri, et af de skønneste jeg nogen sinde har set på himmelen. Sporet, som til at begynde med var tydeligt hvidt, beskrev en umådelig stor bue fra Polarstjernen og omtrent til den nordvestlige horisont. Kernen, som havde en meget kraftig grøn farve, spredte sig, kort før den nåede horisonten, i brudstykker, der som et lyn oplyste den

sovende by. Ingen lyd hørtes. Jeg er meget ofte vidne til sådanne meteorfald, navnlig om sommeren, men aldrig så jeg noget meteor, der var så stærkt lysende og havde så langt et spor som dette. Kernen forekom mig at være meget stor. Det mærkeligste var, at de to fænomener optrådte omtrent samtidigt og gik i modsat retning af hinanden. Min forbavselse er så meget desto større, som jeg ikke kan nå frem til at forstå beskaffenheden af dette mystiske lys. Var jeg offer for en illusion? Jeg tror det ikke. Jeg er meget langsynet, ser altså godt på afstand, (årgang 1919, side 163).

1919: Stjerneskud. — Melle Reyser Bernson, Lille (Dpt. Nord) beretter om et meget langsomt stjerneskud observeret den 6. januar 1919, lysstyrke 1—2, mellem alfa Perseus og gamma Andromeda. Lysstyrke og farve omtrent som Aldebaran. På det angivne tidspunkt bevægede det sig meget langsomt mod nord. Således fortsatte det med større eller mindre langsomhed. Det sluttede med en yderligere nedsættelse af hastigheden og næsten fuldstændig ubevægelighed en smule nordøst for toppunktet i en ligebenet trekant med basis på en linie fra beta Kusken til Castor. Derefter blev lysstyrken svagere, og meteoret forsvandt bag en sky. Dets farve havde i øvrigt ændret sig på en mærkelig måde: fra lys orange til orange rød, og på højde med beta Kusken strålede det som en rubin, meget rødere end my Cefeus. Efterhånden som hastigheden aftog, svækkedes denne farve, og kort før meteoret forsvandt, var det af en mat hvid farve. Observationen varede mindst 45 sekunder (årgang 1921, side 137).

1922: Ildkugle. — M. André Peullier, Orsay (Dept. Seine & Oise) rapporterer, at flere personer har meddelt ham følgende: 1) Henimod kl. 11 den 15. februar 1922 hørtes en buldren fra den skydækte himmel; man antog, at et fjernt tordenvejr var årsagen. 2) Henimod kl. 20 den samme dag hørtes den samme buldren på ny, og et stærkt grønligt lysskær oplyste de omtalte personer i ca. 1 minut. Lysskæret syntes at komme fra et sted over skyerne, som ligeledes var klart oplyst. Drejer det sig her om to ildkugler?

S.A.F. har ikke hørt om andre observationer af disse fænomener (årgang 1922, side 201).

1923: Ildkugle. — Ingeniør Paolo Vocca, Pino-Torinese ved Turin rapporterer, at han den 27. oktober 1923, kl. 19,15, har set en meget stærktlysende ildkugle, som havde en usædvanlig langsom bevægelse, og som i næsten 1 minut oplyste den vestlige himmel. Denne var dækket af et tæt skylag, særlig tæt mod den vestlige horisont, da observatøren så en hvid, blændende kugle stige langsomt op. Kuglen antog derpå en aflang form og delte sig i to blåligtlysende legemer. Disse fulgtes ad i meget langsomt tempo som var det med besvær. Til slut blev de røde og forsvandt. Banens højde ca. 30°. Ildkuglen syntes at komme mod observatøren (årgang 1923, side 502 og 503).

M. Léon A. Brossel, Paris, fremsender nogle bemærkninger ledsaget af et nummer af avisen »Le Bien Public« (fra Dijon, Côte d'Or) af 27. december 1923 vedrørende et mærkeligt luftfænomen, der blev iagttaget i Corcelles-les-Monts (Côte d'Or). Det drejede sig efter øjenvidnernes opfattelse om en ildkugle, der hang ubevægelig i luften ca. 8 m over jorden, og som målte ca. $0{,}50 \times 0{,}80$ m. Dernæst delte den sig i 3 dele, som slukkedes uden larm i et uendeligt langsomt fald mod jorden?!? (år 1925, side 268).

1925: Ildkugle. — M. Luc. Richard, Paris, har den 13. april, kl. 19,40 i Saint-Germain observeret en ildkugle i constellationen Cassiopeja. Han så den gå under beta i Perseus og derpå tværs igennem Hyaderne, idet den næsten skjulte alfa i Tyren. Den sidste del af banen kunne ikke følges, da nogle huse dækkede det pågældende afsnit af himmelen. Hastigheden, som var *meget ringe,* gjorde det muligt at anvende kikkert i nogle øjeblikke (0,43 m, forstørrelse 50 gange). Ildkuglen viste sig som en lille rødlig skive med slørede konturer og med en diameter, som tilsyneladende kunne sammenlignes med Jupiters set i opposition med det samme instrument. Under den første del af sin bane i retning beta Perseus var ildkuglen ca. 2 gange så stærktlysende som gamma Andromeda. Efter at have nået Aldebaran i lysstyrke, viste den sig mindre klar. For det blotte øje var den smukt rødlig og kraftigere lysende end Aldebaran. Observationens varighed ca. 2 minutter, (år 1926, side 209).

1927: — M. Eugène Guerieri, astronom ved observatoriet tæt ved Neapel i Capodimonte, har den 26. oktober 1927, kl. ca. 18,05, været vidne til følgende mærkelige fænomen. Han meddeler, at han i

8 km afstand fra Lerce (Terra d'Otronte) har set et meget kraftigt blåligt lys, som efter et halvt minuts forløb tog form som et retliniet lysende skær, tilsyneladende med en vel afgrænset længde, beliggende mellem alfa og beta i Storebjørn og spændende over en vinkel på ca. 6°. Lysstyrken blev langsomt mindre, og fænomenet forsvandt efter ca. 2 minutter. Himmelen var fuldstændig klar. Koordinaterne for dette lysskær var følgende: rektascension = 7 t. 20 min./deklination + 63 (år 1928, side 117).

1951: Kuglelyn? — M. R. Gavoche, La Roche-sur-Yon (Dept. Vendée) skriver til os som følger: »Den 15. juni 1951, da jeg mellem kl. 23,30 og 24,00 befandt mig på landet ca. 10 km i sydøstlig retning fra La Roche-sur-Yon, så jeg henimod den nævnte by et rødtlysende objekt halvvejs mellem et skybælte og horisonten. Til at begynde med var jeg fristet til at antage det for en stjerne, men farven såvel som størrelsen fik mig hurtigt på andre tanker. Objektet, der befandt sig i en afstand, der straks forekom mig temmelig kort, men som det i virkeligheden var mig vanskeligt at bedømme, syntes at være kugleformet og på størrelse med en appelsin. Da objektet viste sig mellem 2 parallelle ledninger, den ene på 30 og den anden på 15 kilovolt, tænkte jeg, at det muligt drejede sig om en isolationsfejl, der resulterede i tænding af et buelys gennem en standers højspændte ledning. Men bortset fra at sådanne fænomener oftest er meget ustabile, så viser de sig tillige med en langt større lysstyrke.

I det foreliggende tilfælde var farven smukt rød, absolut stabil og uden nogen blinken. Objektet, som til at begynde med syntes at være fuldkommen ubevægeligt, satte sig nu meget langsomt i gang, først i nordøstlig og så i sydvestlig retning, samtidig med at det syntes at nærme sig jorden. Dernæst tog det atter en smule højde, og efter nogle meget langsomme, vrikkende bevægelser forekom det mig, at objektet ville gå ned på jorden. Til slut forsvandt det i horisonten, uden at der skete mere. Observationen af dette meteor varede ca. 20 minutter, uden at jeg hørte nogen lyd fra det. Månen oplyste landskabet, hvilket gjorde nære genstande let skelnelige. Fænomenet blev set af tre personer, som var sammen med mig.

Hvad var nu det? Skulle det være et kuglelyn som allerede set af andre observatører? Den foregående nat havde det været tordenvejr. Om dagen havde luften været tung. Dog var himmelen på det tidspunkt, da jeg bemærkede tilstedeværelsen af dette objekt, delvis klar og oversået med stjerner«.

(Uddrag af S.A.F.'s bulletin, år 1951, side 471).

1952: Mistænkelige objekter. — M. R. Sommer, pilot og aeroplankonstruktør, som den 19. september returnerede fra Beine til Chablis (Yonne) skriver følgende til os: »Jeg var på vej hjem i bil, og natten var mørk uden Måne eller stjerner. Efter at have forladt landsbyen Beine og kørt i ca. 5 minutter fik vi en stor overraskelse ved at se et ukendt, stærkt lysende objekt på himmelen til venstre for vejen. Objektet havde form som en oliven og farve som guld med vertikalt stillet længdeakse. Synet var helt eventyrligt, og observationen varede 5 minutter. Objektets tværgående akse var kun en smule mindre end Månens apparente diameter. Nogle øjeblikke senere besøgte jeg nabolandsbyerne; jeg gik ind i kirkerne, idet jeg var bange for, at det kunne være en religiøs oplevelse, subsidiært reflekser etc. Men overalt var der absolut ro og intet ekstraordinært lys var at se. Vejen var øde«.

Fortsættes.

UFO-observationer over Skandinavien

Udskydes på grund af ferie til næste nummer

UFO-eskadrille

Det meddeles fra Buenos-Aires, at en UFO-eskadrille har givet anledning til panik natten fra den 21. til den 22. oktober 1963 i landsbyen Trancas (provinsen Tucuman).

De mystiske maskiner, hvoraf der var seks, forblev svævende i luften i ca. 40 minutter og i kun 20—30 m afstand fra de yderste huse i landsbyen, hvis indbyggere fortæller, at deres første bekymring var at bringe børnene i sikkerhed. Alle øjenvidners beretninger er enstemmige og går ud på, at luften ved UFOernes tilsynekomst blev fyldt med en lugt af

svovl, samtidig med at temperaturen faldt. UFOerne var ca. 8 m i diameter, udstyret med 6 „koøjer“ og syntes at undersøge terrænet ved hjælp af 2 lyskegler, den ene hvid og den anden rødviolet, hvis blændende skær oplyste hele området. En mærkelig omstændighed var, at landsbyens hunde ikke gøede, og det var først efter de mystiske maskiners forsvinden, som ledsagedes af et hvidt røgslør, at de hylede længe i den på ny fredfyldte nat.

Fra „Ouest-France“ af 25. oktober 1963.
Oversat: Aage Voss.
Gengivet i „Le Courrier Interplanétaire“, november 1963.

UFO-landing på Wight i 1961

Det er måske netop på grund af dens egenart som ø, at øen Wight kan rapportere om UFO-observationer snart sagt hver måned eller så omtrent da, navnlig på den sydlige kyst. Men af en eller anden mystisk grund har antallet af observationer været stigende for nylig, hvilket medførte, at TV-kommentator sluttede med disse ord: »Hvis det er sandt, at der eksisterer sådanne objekter, så synes det, som om de fører særligt tilsyn med øen Wight; jeg gad vide hvorfor?«

Hvorom alting er, så er det beklageligt, at en af de mest interessante rapporter fra dette sted er bleven negligeret af de store engelske aviser. Jeg har naturligvis søgt at få et møde med de 2 vidner, der påstår at have gjort denne lidet almindelige observation. Der er sikkert andre interessante enkeltheder end den ovenfor nævnte ved denne sag, men, for at gøre det kort, må vi koncentrere os om de foreliggende omstændigheder alene. Straks fra begyndelsen har jeg i mrs. Smith og i hendes datter, mrs. Taylor fra byen Ryde, fundet meget elskværdige og meget hjælpsomme mennesker. Under vort første møde og tillige under vort andet, der gjaldt en båndoptagelse, har disse to damer givet mig et stærkt indtryk af oprigtighed og absolut god tro. Til alt held viste mrs. Taylor sig at være meget dygtig til tegning, og hun var således i stand til at præstere et godt billede af det UFO, hun havde set. (Originalrapporten indeholder reproduktion af 2 af vidnet udførte tegninger).

Mange mennesker i omegnen af Ryde havde set UFOer, men det var kommandant Mole fra Seaview, der blev udspurgt i TV-udsendelsen. Som følge deraf telefonerede mrs. Smith til ham og sagde, at hun var lykkelig over, at en anden også havde set UFOet, thi det bekræftede hendes egen oplevelse. Kommandanten var meget imponeret over mrs. Smith's beskrivelse og rådede hende til at tale med kompetente mennesker om den. Af frygt for at blive latterliggjort søgte mrs. Smith imidlertid ikke kontakt med nogen, og det blev kommandanten, der underrettede pressen i hendes navn. Ellers — således syntes det da at være — ville en vigtig dokumentation på ny være bleven forbigået i tavshed.

Natten til den 3. juli tilbragte mrs. Smith hos sin datter, og henimod kl. 24,15 gik de op på terrassen for at hente noget babytøj. Da de var interesseret i skibe, (mrs. Taylor's mand var sømand), kastede de mekanisk et blik ud over havet fra udsigtshøjen, hvor terrasssen ligger. Mrs. Smith så, at der trængte lys ud fra noget, som hun til at begynde med antog for et skib i ringe afstand fra stedet, hvor de var. Men hendes datter hævdede bestemt, at det dårligt kunne være lysene fra et skib, da det lå for højt oppe i luften. De to damer så til med forbavselse i nogle øjeblikke, hvorefter de kunne skelne 5 forskellige lys, alle på linie. Lysene syntes at komme langsomt nærmere, og damerne kunne skelne et andet lys anbragt oven over de 5 første. Lysene kom stadigt nærmere, indtil objektet, hvori de var, blev synligt.

Mrs. Smith sagde til sin datter: »Hvad er det? Det ligner en hovercraft.« Indtil da havde UFOet hele tiden holdt sig i øjenhøjde, og det vendte siden til, men nu hældede det, hvorved andre detaljer i dets udseende kom frem. Ligheden med en hovercraft, som mrs. Smith havde konstateret flere gange, var næsten fuldstændig, undtagen for så vidt som der ikke hørtes den ringeste støj fra UFOet. Nu kom det meget tæt på, og så gik mrs. Taylor ned ad trapperne med en vis ængstelse. »Vi troede, at de ville komme helt hen til os«, sagde hun. Også hun beskrev det senere som noget, der lignede en hovercraft (af den runde type) med 5 koøjer, hvorfra et orangefarvet lys trængte ud. Over hele UFOet lå der et diffust orangefarvet skær, herfra dog undtaget hele bunden, som syntes at stråle med et kraftigere, orangefarvet lys, der gav genskær

i træerne, der kun lå ca. 20 m længere nede (skønnet af artiklens forfatter, jfr. originaltegning gengivet i »Flying Saucer Review«). Pludselig forsvandt UFOet som en pil, idet det tog den retning, hvorfra det kom. Pressen påstår, at mrs. Smith sagde »hurtigere end en jetflyver«. Faktisk ligger en sådan hastighed noget uden for hendes vurderingsevne. Det hele varede kun et øjeblik, og i næste nu forsvandt UFOet hurtigt i det fjerne »som et stjerneskud«. Efter denne hastige afgang, som heller ikke var ledsaget af nogen støj, sås en lysende ring på det sted, hvor UFOet før havde været. Mrs. Smith beskrev denne ring som noget, der lignede en ring af tobaksrøg, der gradvis opløste sig, efterhånden som den steg til vejrs. Efter at have bestået i 5 minutter fordelte den sig, efterladende et lysende skær. Hverken den ene eller den anden af vidnerne havde beskæftiget sig med emnet: flyvende tallerkener, og de havde ikke set fotografierne af Adamski's fl. tall. Forfatteren af denne artikel passede vel på ikke at påvirke damerne på nogen måde. I nærværelse af et uvildigt vidne lavede mrs. Taylor en tegning af UFOet, som nøjagtigt lignede et klassisk UFO af rekognosceringstypen. Senere, da jeg viste damerne fotografiet fra Derbyshire tilligemed Adamski's, genkendte de det let, og uden at tøve sagde de:

— at UFOet, forinden det begyndte at hælde, snarere lignede Derbyshirefotografiet, men:

— at det, efter at have hældet, viste sig at være nøjagtig som Adamski's UFO.

Jeg er i stand til at tilføje, at jeg selv og flere andre er overbevist om, at disse damer uomtvisteligt har set et rekognoscerings-UFO på kort afstand, mindre end 450 m fra det sted, hvor de befandt sig.

Lidt senere samme aften, men nogle kilometer længere væk, så en af mine venner, på en mark i ret stor afstand, kraftige lysskær, som optrådte efter en meget lokal, men mærkelig hvirvelvind.

»Lumiéres Dans La Nut.« — Aage Voss.

(sign.) Léon G. Cramp.

"BREVKASSEN"

LØST og FAST

om Ufo-sagen

v/ Vagn Dybkær, Alpedalsvej 6, Kolding

Ought to be translated

(Fortsættelse af tidligere artikel under „LØST OG FAST om UFO-sagen", marts-april 1964, side 61-62). — — I de første artikler omtalte jeg *Kenneth Arnolds* observation og den virkning, hans beretning fremkaldte. Dernæst kom jeg lidt ind på videnskabens stilling til UFO-sagen i almindelighed. En mængde spørgsmål dukker naturligt op i den forbindelse, og efterhånden skal vi søge at komme ind på dem.

I denne artikel vil jeg i korte træk fortælle populært om den mand, hvis navn er uløseligt knyttet til UFO-sagen, *George Adamski.*

Enhver læser af UFO-NYT — og tusinder andre — kender navnet Adamski. Nogle siger navnet med en vis ærefrygt og respekt, andre med nærmest foragt i stemmen. Begge grupper kan gøre det med nogen ret, for deres indstilling til manden afhænger af, hvorfra de har deres kendskab til ham, og hvad de har hørt om ham. — Endelig kommer dertil, at en bedømmelse af et menneskes handlemåde, udtalelser og „moral" i høj grad afhænger af, hvordan ens egen indstilling er, det livssyn, man bygger på — sagt med andre ord: om „bølgelængderne" harmonerer! — Når mænd som Albert Einstein og Niels Bohr opstiller deres videnskabelige læresætninger og teorier i mærkelige ligninger med sære tegn i, er det så noget „pjat", fordi flertallet (og du og jeg) ikke forstår det? Hvis Adamski eller en anden ufolog kommer med påstande og bruger udtryk, som jeg ikke straks forstår, må vi da som en følge deraf betegne vedkommende som "en skør fantast"? *Nej, vi skal øve os i at vente med vore domme over andre mennesker, til vort bedømmelsesgrundlag er sagligt*

og ærligt — og til det er nødvendigt at dømme!

George Adamski er ikke alt, hvad folk siger. Han er f. eks. hverken profet eller professor!

Adamski er født i Polen i 1891, men kom allerede som lille dreng med sine forældre til USA, og han blev altså amerikaner — som tusinder andre indvandrere. Han fik ikke nogen bemærkelsesværdig uddannelse. Hvad han har lært, kan han for største delen takke sig selv for — og forældrene. De lærte ham noget meget centralt, *nemlig ærefrygten for naturen med al dens rigdom!* Og Adamski fik en stærk fornemmelse af, at den harmoni og skønhed, som naturen indebærer, måtte være det mål, mennesker bør stræbe efter at tage ved lære af. *Og han lærte!*

Fra 1913—19 var George Adamski tjenstgørende i den amerikanske hær. Men hans ønske var at lære mere selv og undervise andre. Han gik „på valsen", som vi kalder det herhjemme, gennem det store land, tog arbejde af forskellig art rundt om — alt sammen for at lære og for at lære medmennesker at kende. Og hans menneskelighed og gode humør gjorde ham afholdt, hvor han kom frem.

Først da Adamski var henimod 40 år gammel, var vandreårene forbi. Han bosatte sig i Californien. Og han begyndte at undervise unge mennesker i læren om naturlovene. I den periode kom Adamski også til at holde foredrag i forskellige radiostationer.

Som en gave fra en elev fik Adamski sit første *teleskop.* Et helt nyt studiefelt åbnede sig dermed for ham, og han blev en endnu ivrigere „stjernekigger".

I 1940 flyttede Adamski og nogle af hans elever til *Valley Center nær Palomarbjergene.* I 1944 flyttede han til sydsiden af bjergene og kom derved nærmere det sted, hvor det verdenskendte Palomar-observatorium findes.

Det er på denne tid, Adamski blev optaget af UFO-forskningen. Han studerede ivrigt himmelen gennem sine kikkerter, et stort 15 tommers teleskop, som stod opstillet i et selvbygget observatorium, og et mindre 6 tommers, som kunne stilles på en trefod i det fri. Dette 6" teleskop var et let håndterligt instrument, som kunne drejes i alle retninger. „Jeg kan sigte med det, som man med en haglbøsse sigter på ænder!" — har han udtalt. Og dette teleskop var på en enkel, men genial måde forbundet med et almindeligt box camera.

Adamski var altså ikke knyttet til Palomar-observatoriet. Men af og til fik han alligevel føling med astronomerne og andre interesserede og interessante mennesker, som kom på besøg i den café, som en af Adamskis hjælpere, fru Alice K. Wells, bestyrede.

Den 9. oktober 1946 var folk opfordret til at være med i en masseobservation af den kommende „meteor-byge". Adamski og nogle af hans venner var naturligvis interesserede i at være med. Man observerede også meteorerne, men fik tillige andet at se: *EN GIGANTISK, CIGARFORMET „TINGEST",* der svævede højt på himmelen over Mt. Palomar observatoriet!

Adamskis første tanke var: en zeppeliner, hvis besætning skal iagttage meteorerne.

Men da han kom hjem og tændte radioen, fik han næsten et chok, da speakeren meddelte, at *et gigantisk RUMSKIB var rapporteret over San Diego den morgen!* — Hundreder af mennesker havde været vidne til det. Og dette var den første radiomeddelelse om et UFO, indtil Kenneth Arnolds rapport kom trekvart år senere.

I næste artikel skal vi høre mere om, hvad disse første observationer af UFOer førte med sig.

Vagn Dybkær.

Spørgsmål

Ought to be translated

Jeg har med stor glæde konstateret UFO-NYTs velvillighed og interesse overfor spørgere i læserkredsen. Jeg vil derfor meget gerne suplere op med et, måske noget ivrigt, bombardement.

Jeg håber og tror at spørgsmål af nedenstående art, vil kunne bidrage som „debat forslag", til vort fashinerende emne; og måske have interesse for de som føler det paradoksale i os selv og vor fremtid.

1. Det har af og til, i videnskabelige artikler, forlydt, at Universet som helhed er gennemtrængt af rytmebølger eller vibrationer, der periodisk skulle øge indvirkning på planeters intelligens (altså de som bor på den). Har videnskaben eller ufologien mon dybere kendskab til dette?

2. Har man gennem rumfolkene erfaret, om planeterne ligefrem befinder sig på forskellige frekvenser, der bl. a. styrer deres indbyrdes tryk- og atmosfæreforskelle, samt forskellene på den højere biologis levealder. Altså, delvis forskellige verdner?

3. Her et problem som har optaget mig meget. Gennem Adamskis bøger får man en særdeles klar og udbytterig omtale af rummenneskenes kosmiske arbejde, deres intensive planetarforskning, der i kombination med de store interstellare rumrejser, åbner et højst interessant perspektiv. Men hvad med den videre expansion i universet? Mod grænserne ... hvis disse findes? Og, (hvis ikke det her vil føre for vidt), mod de opjektive sandheder?

4. Har Adamski eller nogen anden mon kendskab til om man fra dette, eller andre solsystemer har foretaget intergalaktiske rejser? F. eks. til Andromedagalaksen, eller endnu fjernere galakser?

5. Hvordan står ufologien med sine erfaringer overfor Fred Hoyles „Steady State" teori, med materiens spontane skabelse i det uendelige univers?

6. Jeg har egentlig aldrig kunnet ophøre med at spekulere over: Hvad fortalte den amerikanske rumsonde „Mariner II" om planeten Venus?

Bjarne Jacobsen

Spørgsmål: Det har af og til, i videnskabelige artikler, forlydt, at Universet som helhed er gennemtrængt af rytmebølger eller vibrationer, der periodisk skulle indvirke på planetbeboernes intelligens. Har videnskaben eller ufologien mon dybere kendskab til dette?

Svar: Nej, alt på dette felt er hypoteser, og der findes endog flere sådanne. Det siger sig selv, at et spørgsmål af denne art er særdeles vanskeligt, idet oplysninger og arbejdsresultater er afhængig af instrumenternes pålidelighed og rækkevidde samt af tidsfaktoren.

Den mest interessant hypotese siger følgende: Vort solsystem vil sammen med mælkevejen undertiden passere områder i universet, hvor koncentrationen af de kosmiske stråler er stor. Da vor atmosfære påvirkes af de kosmiske stråler vil en ændring af koncentrationen give anledning til påvirkninger af forskellig art, herunder også påvirkninger af intelligensen.

F. P.

Spørgsmål: Hvordan står ufologien med sine erfaringer over for Fred Hoyles „Steady State" teori, med materiens spontane skabelse i det uendelige univers?

Svar: Ufologer er en samling mennesker med så forskellige meninger og erfaringer, at der ikke kan blive tale om en samlet meningstilkendegivelse. Under alle omstændigheder er der tale om en hypotese, som ikke har nogen videnskabelig forklaring, men som må blive et spørgsmål af religiøs karakter. Svaret vil afhænge af, om der findes en højere magt, som styrer universet.

F. P.

Spørgsmål: Hvad fortalte den amerikanske rumsonde „MARINER II" om planeten Venus?

Svar: Der er udsendt flere modstridende oplysninger. Den væsentligste oplysning må vel siges at være de påståede temperaturer på et par hundrede grader Celcius, som skulle være målt i nærheden af overfladen.

Jeg vil anbefale at vente med konklusioner, til vi har haft flere rumsonder i nærheden af Venus. Man kan ikke bygge på et enkelt sæt måleresultater. Det må være videnskabeligt korrekt at have et passende stort arbejdsmateriale.

F. P.

Sovjet vil udnytte jordvarmen

Sovjetunionen har planer om at udnytte den glødende luft i Jordens indre til opvarmning af vand og til varme i landets byer.

På en fem dages teknisk konference i Moskva har man diskuteret de mange aspekter omkring boringen af et $2^1/_2$ km. dybt hul ved den siberiske by Omsk. Det kunne give vand med en temperatur på 70 til 80 grader.

Et andet lovende område er i nærheden af Avachinskaja-vulkanen, på østsiden af Kamsjatka — her ligger den smeltede klippemasse kun to km nede i Jorden, cg temperaturen er oppe på 800 grader celsius.

Ved at benytte energi fra Jordens indre kan Sovjet efter de foreløbige beregninger spare mellem 100 og 150 mill. tons kul årligt.

Frederiksborg Amtsavis, den 15.4.64.

Interessant

Filosofi . . .

Kosmisk bulletin

Marts 1964

Jeg har truffet Brødrene siden december-bulletinen, og her er de nyheder, de gav mig.

For to år siden, eller så, meddelte jordiske astronomer, at Solen havde ændret sin polaritet. Og hele vort solsystem er i færd med at forandre sig i overensstemmelse med solen. Det påvirker alle planeterne i systemet. I hvor høj grad vides — i fortsættelse af Saturn-rapporten — endnu ikke. Det er endnu ikke afgjort, hvorvidt vi nærmer os slutningen på solsystemets beståen, eller om det kun er en partiel forandring.

Den forstyrrelse, der i øjeblikket eksisterer, — og som skyldes denne forandring, — påvirker folks sind på de lavere planeter som Jorden, Mars og andre og er årsagen til de ustabile tilstande blandt indbyggerne på disse planeter. Således er forestillinger om katastrofer og krigsrygter fremherskende på grund af det menneskelige sinds mangel på udvikling eller forståelse af de kosmiske principper. Men dette behøver ikke at betyde, at systemet nærmer sig sin undergang. De instrumenter, der anvendes i rumfartøjerne, giver i det mindste ikke på nuværende tidspunkt det indtryk.

I løbet af de sidste 26.000 år, hvilket udgør en periode, har systemet bevæget sig uendeligt langt, og det befinder sig altså ikke mere samme sted som det gjorde for 26.000 år siden.

Ethvert system har sin begyndelse og ende. I bibelsprog omtales det som Himlen, og dette forklarer den udtalelse, som Jesus kom med, da han sagde: „Himmelen og Jorden skal forgå, men en ny Himmel og en ny Jord skal indtage deres plads.“ Ingen, ikke engang rumfolkene, kender dagen og timen, da dette skal finde sted. Vi har måske 10 minutter, vi har måske 10.000 år. Dette gælder ikke for Jorden alene, men for alle planeterne i vort system.

Alt i rummet, inclusive solsystemerne, er aktivt og bevæger sig til stadighed hen imod opfyldelsen af dets bestemmelse. Thi virkningerne kommer og går, men intelligensen bag virkningerne fortsætter.

Som jeg tidligere har fastslået, er ikke alle rumrejsende venligsindede mod andre. For nylig — det var i januar 1964 — faldt der i Dallas, Texas, en metalplade ned på jorden fra rummet og ødelagde en del af et hus. Der var mange vidner til det, og det blev offentliggjort lokalt. Jeg modtog underretning om, at metallet blev identificeret som „ikke stammende fra denne Jord“, men hidrørte fra et rumskib, der mødte et fjendtligt fartøj. I dette tilfælde blev en del af det venligtsindede rumskib sprængt bort. Ifølge omhyggelige analyser stammede det fjendtlige skib fra Mars. Det beskadigede rumfatøj klarede den imidlertid igennem til sit hjemsted, og ingen blev såret.

Som tiden går, vil vi høre mere om sammenstød i rummet — d. v. s. hvis pressen vil skrive om tilfældene. Men vi skal ikke frygte, eftersom vi har gode allierede i rummet.

ang. Månen

Aktuel videnskab

Svigtede kameraerne virkelig i Ranger VI, der fløj til Månen? Det er tvivlsomt; vi fik først at vide, at de billeder, der blev taget med dens kameraer, ville blive offentliggjort. Men kort tid før den styrtede ned på Månen, kom der en meddelelse om, at de ikke ville blive vist frem. Hvorfor? Hvis videnskabsmændene og ingeniørerne ikke ønskede at fremvise billederne offentligt, ville den bedste måde at bakke ud af det på være at påstå, at kameraerne ikke fungerede.

Hvordan kunne de vide ti minutter, før den faldt ned, at kameraerne ikke ville fungere?

Desuden var der, så vidt jeg husker, seks kameraer i apperatet, og hvorfor skulle de allesammen svigte på samme tid? I følge de givne oplysninger havde de hver sin kraftforsyning.

Årsagen til den sidste meddelelse synes at være følgende: Interessen, spændingen og forventningen i forbindelse med opsendelsen var enorm. Ingeniørerne og videnskabsmændene, der overvågede forsøget, lovede at vise billederne, der blev taget direkte fra rumkapslen. Men en gruppe personer højere oppe på rangstigen blev klar over, hvilket slag det ville være for vort undervisningssystem og gav ordre til at tilbageholde det. For billederne ville have bragt mange såkaldte autoriteter inden for astronomien i miskredit. De ville have vist, at Månen ikke er en udbrændt planet, der er ubeboelig, men at den summer af liv.

O.B.S.

Måske lidt anderledes, men alligevel liv. De vile også have vist de mange baser, som de rumrejsende har der, — og billeder er mere overbevisende end ord.

Var billederne blevet vist frem, ville der have været studenteroptøjer over hele verden, hvor man ville forlange a'jour-førte lærebøger i stedet for teorier, der er 30 år bagefter vor nuværende viden. Mange planet-eksperter ville blive diskvalificeret af offentligheden. Derfor måtte de simpelt hen sige, hvad de gjorde, for ikke at tabe ansigt.

Denne ære fik man, da John Glenn rapporterede „ildflue-fænomenet". Havde de troet på min udtalelse i „Ombord i Rumskibe" — en udtalelse der blev fremsat mange år før, hans rumfart fandt sted, ville de uden tvivl havde formanet ham om ikke at sige noget om, hvad han så i rummet. Denne instruks fik de astronauter, der fulgte efter Glenn; men han er en national helt og kan ikke så nemt diskvalificeres.

I kan være sikre på, at ligegyldigt hvad vi sender ud i rummet, vil I af mange grunde ikke få den fulde sandhed at vide. — Ikke før de, der har ledelsen, er sikre på deres position eller kan udsende hele turen fra start til landing over TV, og kan have konstant samtale mellem kapslen og jorden, og manden i den har fået frihed til at fortælle, hvad han ser.

Havde man fremvist Ranger VI-billederne, er jeg sikker på, at plantevækst og boliger ville have været til at skelne, især på den modsatte side af Månen. Det er ikke overdrevent at sige, at der for tiden er et enormt byggeri i gang på Månen.

Vore folk siger, at de vil prøve igen. Men hvis de får nogle billeder, vil de så vise os de rigtige og i fuld udstrækning, eller bare den ørken, som vi ser gennem vore teleskoper? Ligesom ved Mariner II kalder jeg dette en falsk rapport.

Mariner II kom ikke planeten Venus' overflade nærmere end 22.600 miles. Mellem denne højde og overfladen er der et skylag, der måler adskillige tusinde fod i tykkelse. Af denne grund har vi ikke været i stand til at fotografere planetens overflade. Lad os antage, at Mariner II virkelig målte de rapporterede temperaturer, så kunne de være forårsaget af gnidningsmodstand, allerede inden den nåede til overkanten af skylaget. Havde den fået lov til at gå ned gennem skylaget til Venus' overflade, er der 99 chancer ud af hundrede for, at instrumenterne ville have registreret 20 ° eller måske endda lavere, for vi ved, at skyer er kolde, og varmen i Mariner II ville være blevet nedsat.

Hvis den påstand, at et menneskes blod ville koge på Venus, er sand, hvorfor lægger man så planer og ofrer millioner af dollars inden for rumprogrammet, for at få landet et bemandet rumskib på denne planet? Hvilken værdi ville dette have, hvis mændene ikke kunne udholde varmen? Dette tyder på, at vore rum-eksperter ved bedre, og at sandheden ikke er blevet fortalt offentligheden. Der foregår meget i rummet, men offentligheden bliver ikke underrettet.

Skabende videnskab

Livet bliver udforsket af videnskabsmændene i vore dage, for vi lever i en tid, hvor vi stadig lærer nyt i en grad, som ingen anden civilisation, som vi kender til, har gjort det. Det kræver højt udviklede personer, der er godt underrettet på alle områder, hvis vi skal forblive naturlige og ikke lade os rive med af folkemassernes følelser, men gøre os håb om at overleve. Alt dette kræver, at man er liberal og har et åbent sind.

På den ene side står vi over for en katastrofe, og på den anden en gylden fremtid. Hvilken af dem vælger vi?

For tiden tyder alt på, at den største procentdel af verdens indbyggere følger vanviddets vej, idet de lader sig beherske af voldsomme følelser. — Og jeg mener ikke dem på anstalterne, men se, hvad der sker rundt om i verden af opstande, omstyrtelse af regeringer og nedslagtning af mennesker uden nærmere overvejelse. Disse tilstande skyldes følelsesmæssige udbrud, hvor den sunde fornuft ikke længere har overtaget. Og den slags udslag af stærke følelser, der kan karakteriseres som vanvittige handlinger, forekommer ikke kun blandt en bestemt klasse mennesker, for både religiøse mennesker og alle mulige andre typer tager del i dem.

I vort eget land (USA) med alle dets gode samfundsmuligheder, er en kraftig appelleren til følelserne den magt, hvormed masserne styres. Begær, had og mistillid er voldsomt fremherskende, og gensidig respekt og høflighed er ikke længere de ledende faktorer. Det er disse kræfter, der var skyld i, at vor afdøde præsident blev snigmyrdet. Alle kliker, de være sig politiske, åndelige eller religiøse, eller hvad de nu kalder sig, bidrager til disse kræfter, for de

findes i alle opstandene eller urolighederne, både her i landet og andetsteds.

Spørgsmålet om raceskellets nedbrydning i skolerne er ikke det eneste område, hvor de lader høre fra sig, og alt dette kan nemt føre til nationale eller måske verdensomspændende opstande. Det eneste, der behøves for at starte et håndgemæng er, at flere mennesker begynder at skubbe til andre, så vil pøbelen slutte trop, drevet af sine følelser, uden at vide eller bekymre sig om, hvorfor. Under disse forhold er den sunde fornuft ikke længere rådende, og de såkaldte åndeligt indstillede mennesker vil lade sig rive med lige så let som de andre.

Det kunne derfor se ud, som om vi har mistet det, som engang gjorde os til et fornuftigt folk, der opbyggede en stor nation. — Eller er det fortidens had og uretfærdigheder, der dominerer sindene i vore dage? Det er ved at være på tide, at Jordens folk stopper op og gør regnskabet op med sig selv, før det er for sent.

Det er ikke bomberne, der vil tilintetgøre denne civilisation, men derimod det had og mistillid og mangel på gensidig respekt, der kunne gøre det. Skaberens lov lyder: Gør mod andre, som du vil, de skal gøre mod dig. Det er den eneste lov, under hvilken vor civilisation kan få en gylden høst.

De ti bud er blevet os givet, og nu har vi adskillige tusinde love til at beskytte de ti bud, og hver og en af disse desavouerer faktisk de ti bud. Og dog er kun ét bud nødvendigt for at frelse denne civilisation: Respekter andre på samme måde, som du gerne selv vil respekteres. Hvis dette kan gennemføres, vil vi få en strålende fremtid, og vi vil falde til ro og blive de menneskelige væsener, som det var Guds mening, vi skulle være.

Videnskabsmændene arbejder på mange felter, og for første gang i vor civilisation er de ved at opdage livets hemmelighed. Dette vil ikke alene skænke os et længere liv gennem en bremsning af alderdomsprocessen, men det giver også mulighed for at vække vore erindringer fra mange svundne årtier samt evnen til at forstå fremtiden, fyldt som den er med mange ting, mennesket har drømt om, men aldrig troet, det kunne opnå.

Den Kosmiske Intelligens har et kodesystem, som videnskabsmændene først nu er begyndt at lære at dechifrere. Og nu kan vi drage nytte af den viden, som overgår alt, hvad Jordens mennesker hidtil har haft kendskab til. Venusianerne har haft denne viden i menneskealdre.

Jeg hentyder til den forskning, der bliver udført, og som omtales som DNA og RNA. Det krævede de fineste instrumenter, som mennesket har været i stand til at fremstille, for at opdage denne livets store hemmelighed. Men ligesom videnskabsmænd altid gør, har de sat komplicerede etiketter på en simpel livsytring.

Vi har hørt en hel del om de celler, der udgør levende væsener, og når vi hører ordet celle, tænker vi på en enkelt enhed, men dog er denne enhed opbygget af mindre enheder — eller molekyler — som er til stede i enhver levende celle. Hvert molekyle bærer et nøjagtigt aftryk af sine tidligere og nutidige handlinger samt af det, der vil komme. Og det er altid — i kraft af sin uophørlige funktion — i en evigt-ny tilstand.

Da jeg for år tilbage offentligjorde mit kursus i telepati, var det lidet anende, at videnskaben i min livstid ville opdage, at meddelelser fra celle til celle var en realitet. Hver celle består af mange molekyler, hver med et erindringsmønster, som de har båret med sig lige fra det øjeblik, de blev dannet — ingen ved, hvornår det var — og op til nutiden samt ud i fremtiden. De er endvidere i stand til at transmittere viden til hinanden. Og dog er dette — både i vort og i alle andre væseners liv — blot en kemisk funktion. Men hinsides alt dette synes grundlaget for hele kosmos at ligge.

Tænk bare på de muligheder, som mennesket er skabt med, og på den ubegrænsethed, det er udstyret med, og som det kan nyde, når det første erkender, at legemet består af billioner af celler, og at disse igen er enheder, bestående af millioner af molekyler, der hver bærer erindringen om dets handlinger i forhold til andre. Når vi multiplicerer hver celle med flere millioner, har vi lige så fantastisk mange erindrings-enheder, der ligger slumrende i vort eget legeme.

Mennesket behøver kun at erkende den skat af viden, der ligger i dets eget væsen. Men det vil ikke få denne åbenbaring, før det menneskelige sind giver sig ind under bevidstheden. Thi disse molekyler er bevidste enheder. Derfor må egoet give sig til at studere molekylernes viden, før det kan drage nytte af den.

Kurset i livsvidenskab

lægger an på at få den studerende til at lære, hvordan man drager nytte af disse bevidstheds-enheder. Når først et menneske lærer det, vil han blive en livets mester — herskeren over alle elementerne — således som det blev ham befalet at være i Bibelen. Dette ville betyde frihed fra sygdom, ubehag og afsavn af enhver art, for han ville da være i besiddelse af et perfekt legeme, og han ville ikke ældes, således, som vi kender det i dag.

Det er første gang i jordmenneskets historie, at en nøgle af denne art er blevet lagt i hans hænder af dem, der allerede til en vis grad mestrer livet. Jeg tænker her på rumfolkene, der inspirerer vore videnskabsmænd, så de lærer, hvordan man skal erkende dette højst betydningsfulde element.

Jeg er mange gange blevet spurgt, om en positiv indstilling er af værdi. En ren positiv holdning kunne kaldes et stædigt og forudindtaget sind. Og stædighed har aldrig gavnet noget menneske.

For at opnå gode resultater i tråd med de kosmiske principper, må man have lige dele positiv og negativ indstilling, thi det negative er modtageligt. Og det ene anvendt uden det andet medfører dårlige tilstande og eventuelt døden, for det ene kan ikke fungere uden det andet.

Lad os f. eks. sige, at manden er det positive aspekt, hvad han i øvrigt er, og hvis der så ikke var nogen negative — den kvindelige part — ville han med tiden uddø, for han kan ikke formere sig uden hende. Og dette gælder også set fra det negatives side. Det vil rent ud sagt sige, at det kræver lige dele af hvert at frembringe et resultat. Lys kan ikke frembringes med en minus-ledning alene, — eller med en plus-ledning. De må kombineres. Og således er det med alle livets udtryksformer. Begge love må benyttes, hvis der skal opnås gode resultater. Og man kan ikke gå til den ene eller den anden yderlighed, for hvis man gør det, lever man sit liv på en højst utilfredsstillende måde. I ser, at livet i alle dets faser består af to dele, og både i vort eget og i hvilket som helst andet legeme finder vi dem begge i funktion. Dette er en nødvendighed, for uden dette ville cellernes formering være umulig. Selv helbredelse af beskadiget væv ville være umulig. Loven om affinitet er loven om balance. (Se notits om ovennævnte kursus på side 131.

Virkningerne af tanker, der ikke er i balance

Jeg vil forsøge at vise, hvordan et sundt legeme kan forvandles til et usundt.

For nogle år siden blev der foretaget et eksperiment med det sundeste menneske, lægerne kunne opdrive. Den pågældende var sig sit eget gode helbred bevidst og talte ofte om det. Han havde en god appetit, spiste alt, og hans vægt svingede aldrig over tre pund til nogen af siderne. Derfor udvalgte lægerne ham som forsøgskanin og benyttede så hans nærmeste venner til at bringe hans tanker ud af balance, uden at han selv var klar over det. Dette blev gjort på den måde, at de fortalte ham, at han så meget sløj ud. Til at begynde med påvirkede det ham ikke, men efter at det havde stået på i nogen tid, blev han meget syg og måtte bringes på hospitalet.

Efter en gennemgribende undersøgelse var lægerne forbløffede over forandringen i hans legeme, og de var alvorligt bekymrede. Da de vidste, hvordan denne forandring var blevet fremkaldt, satte de hans venner til at benytte den omvendte fremgangsmåde. Efter tre måneders forløb var hun fuldstændig rask igen. Men den tid, det tog at gøre ham syg, havde været meget mindre end som så.

Hvad der i virkeligheden skete i dette tilfælde var, at han på grund af suggestion spredte sit legemes kræfter. Halvdelen af legemet adlød suggestionen om, at han var syg, mens den anden halvdel forsøgte at bevare legemet raskt. Derfor opstod der en konflikt i legemet, og nedbrydelsesprocessen fik overtaget på grund af den tvivl, der var blevet påført ham angående hans helbred.

Der er blevet udkæmpet krige, fordi en nation ikke stolede på en anden. Og når der er konflikt inden for et individ, føres samme slags krig. Som resultat har vi en menneskehed, der både legemligt og sjæleligt er syg. Dette gælder ikke blot kroppens sundhed, men hvert eneste område af menneskets stræben.

Loven om affinitet er baseret på vished — den kan ikke spaltes uden dårlige resultater. Legemets elementer vil adlyde enhver suggestion, god, dårlig eller idifferent.

Man har eksempler på, at mennesker i løbet af et øjeblik er blevet gråhårede på grund af en suggestion. Ofte gør vi det mod os selv uden nogen påvirkning udefra. Der kunne skrives tykke bøger herom, for vi påvirker alle — både os selv og andre. Derfor bør

(Intressant)

vi være omhyggelige med, hvilken slags tanker, vi udsender, for at vi ikke skal komme til at dele det, vi ikke ønsker at adskille.

Der er to slags sandhed: en personlig og en kosmisk. De fleste mennesker lever efter deres personlige sandhed, den, der er behagelig for egoet. Det er grunden til, at der er så mange forskellige sandheder. Få mennesker lever efter den kosmiske sandhed, for den er modsat den personlige sandhed, især i vor tid. Kosmisk sandhed er en enhed, mens personlig sandhed har mange opdelinger, som holder personlighedens sind i en konflikttilstand, og denne konflikt nedbryder legemet i stedet for at bevare dets sundhed.

Det er ikke let at slå om fra det personlige til det kosmiske på grund af personlige vaner, man har haft længe. Dog må dette gøres, hvis vi skal opfylde det kosmiske formål, vi er født til. Thi intet personligt kan komme med ind i den kosmiske husholdning. Men det personlige kan blande sig med det kosmiske og derved blive til en enhed. Dette kunne kaldes egoets frelse.

Der er nogle, som har rejst det spørgsmål, om min filosofi og lære er forud for vor tid. Men hvis vi i fremtiden skal drage fordel af en højere viden, må de, som er i stand til det, studere den nu og være forberedte, når behovet for denne viden bliver verdensomspændende.

Vi kan være taknemmelige for, at der altid er nogle få mennesker, som er parate og bringer denne viden i anvendelse, for de bliver grundlaget for fremtidige generationer. Derfor er der i den kosmiske sandhed intet, der er forud for sin tid, undtagen for dem, der tøver for længe langs livets vej.

Kun gennem fornyelse manifesterer livet sig, for fornyelse er et kosmisk princip. Og kosmos styres ikke af tidsperioder eller vaner.

— — —

Jeg har overhovedet ingen repræsentant i De forenede Stater for tiden, selv om visse fejlagtigt giver sig ud for sådanne.

Jeres hengivne
George Adamski
(Eftertryk forbudt).

Når man glemmer sig selv, er man lige ved at huske det egentlige.
Forfatteren Jacob Paludan.

Ny film fra Adamski

(Uddrag af en rapport)

„Efter at være blevet varskoet tog George Adamski sidste år en film af et lille moderskib. Den blev vist for os. Rumskibet fløj ret lavt med en ufattelig hastighed, stoppede, gik op og ned og svævede som så ofte beskrevet af vidner. Filmen er så tydelig, at fart og størrelse kan måles.

Ledelsen af „Kanal 7“ TV, Washington D. C., som så filmen, sagde, at det er den mest overbevisende ting, der findes, og at de aldrig havde set noget lignende. De var meget begejstret for den.

Hvis „Kanal 7“ sender filmen fra kyst til kyst, vil alle andre fjernsynsstationer også sende den. Det amerikanske „Broadcasting Cooperation“ sagde, at enhver film af den slags, som de kunne få fat på, ville blive bragt.

Det er muligt, at Adamski skal en tur til Washington i forbindelse med filmen. Forholdene er ret gunstige i den retning i øjeblikket“.

May Morlet, Antwerpen,
netop hjemkommen efter et besøg hos Adamski. (May Morlets oplysning er af særlig betydning for den selvtænkende. Red.).

NOTITS

Det amerikanske — ikke særligt nøjeregnende UFO-blad — LLP — bringer følgende notits:

George Adamski er på en stor foredragstourne med en fin fin farvefilm af flyvende tallerkener (tallerkener og moderskib imod en klar blå himmel, passerende *bag ved træer* og andre detaljer — — erklæret ægte af Hollywoodfotografer); filmen hører til de bedste UFO-beviser, der findes. Adamski, som talte over både TV og Radio her, talte til store forsamlinger og skabte megen interesse blandt indflydelsesrige personer.

Mc Crae fra Denver og Jos. Meyer fra Charlotte, NC, begge ufologer, har berettet om et ugelangt „Saucerama“ i indkøbscentret der, hvor forsamlingerne hørte UFO-vidnesbyrd gentaget dagligt over højttalerne og så kæmpemæssige lysbilleder af tallerkener . . .

P. S. Filmen vil blive overladt H. C.

Profil af George Adamski

Første gang jeg mødte mr. Adamski var i 1934, og i 1935 blev jeg tilsluttet den kreds, som aktivt samarbejdede med ham. På det tidspunkt syntes jeg, mine livsopgaver var fuldført, og jeg søgte efter en dybere erkendelse end den, der var mulig at opnå gennem bøger.

En af mine venner henledte min opmærksomhed på en artikel om mr. Adamski, som stod i Los Angeles Times' søndagsudgave. På det tidspunkt var det min hensigt at rejse til Indien for at søge efter det, som ikke fandtes i bøgerne. Men min veninde mente, at jeg måske kunne være interesseret i at møde mr. Adamski og høre, hvad han havde at sige.

Gennem korrespondance fik jeg at vide, at mr. Adamski holdt foredrag og ledede klasser i Pasadena, og jeg besluttede at høre et af hans foredrag. Som om det var svar på et uudtalt spørgsmål, begyndte mr. Adamski at fortælle om den indiske filosofi. Han sagde, at denne filosofi ikke var i overensstemmelse med Skaberens hensigt eftersom menneskene var sat på jorden for at arbejde i Faderens Vingård. Indien var gået til yderligheder og havde forherliget ånden og ringeagtede den såkaldte materielle side af livet, endskønt også den var en udelelig part af Faderens Skabelse. I længden ville naturen ikke tolerere noget, som ikke var i balance. Der blev sagt mange andre ting, som syntes at være rigtig, og som var behagelige. Efter kort tids forløb var rejsen til Indien glemt.

Og nu nogle få bemærkninger om mennesket George Adamski. Mange har undret sig over, hvem han i virkeligheden er og fra hvilke kilder, han henter sin viden. Der er blevet givet udtryk for mange ideer af dem, der undrer sig over hans visdomsord, men disse er af forholdsvis ringe betydning. Det, han har at give, er det, som enhver oprigtig sandhedssøger hungrer efter. Det er anvendeligt, mulig at efterleve og bestandig fremad-skridende.

Der er aldrig stagnation eller stilstand i ens udvikling, hvis man oprigtigt betragter virkeligheden ud fra et kosmisk synspunkt, fremfor ud fra et personligt. Det er ikke nogen let vej at vandre, når vi har personligheden at trækkes med, og med personligheden mener jeg ens eget ego, men det er rigeligt anstrengelserne værd.

Lidt efter lidt bliver årsagens rige synlig, og en erkendelse af varig værdi begynder at optage den plads, der syntes så vigtig for det individuelle ego. Man begynder at få et bredere syn på livet i dets forskellige udtryksformer og man sætter sig stille ned, omgivet af den stille natur — og ens indre selv synger en sang i taknemlighed. Nu er intet arbejde besværligt, for glæden ved at udføre det og tjene menneskeheden er tilstrækkelig.

Der er ingen smiger eller sværmerisk fantasifuldhed puttet i mr. Adamskis undervisning, for dette er egenskaber, der kendetegner det ego, som han bestræber sig for at hjælpe sine elever af med, således, at de kan blive i stand til at hjælpe andre. Jeg kan med sandhed sige, at jeg aldrig har truffet et mere uselvisk eller mere utrætteligt menneske end Georg Adamski. Jeg er taknemlig for de år, hvor jeg har været sammen med ham, og jeg håber, der vil være mange flere mennesker, som vil drage fordel af hans visdom. Døren til virkeligheden er åben for alle, som er i stand til at glemme sig selv i deres søgen efter visdom.

Mennesket står på tærskelen til at få kendskab til udstrækningen af Faderens kongerige, for mennesket på Jorden vil snart rejse til andre planeter, og lidt efter lidt vil dets begrænsede opfattelse af livet blive erstattet med visdom.

Det gamle ord »kend sandheden, og sandheden skal gøre dig fri« er visdomsord. Fordomme, bedreviden, og selviskhed er de misdædere, der holder menneskets sjæl i trældom.

Alice K. Wells / Alfr. Hansen.

Kursus i livsvidenskab

Til efteråret udkommer første del af George Adamskis kursus „Science of Life“ på dansk.

Kurus, der er ret omfattende, vil udkomme i flere dele og vil kun blive trykt i det antal, der foreligger bestilling på.

Prisen bliver 6 kr. pr. del ved forudbetaling — ellers + porto og opkrævning.

Kursus leveres kun til de medlemmer, som har anskaffet sig bogen „Kosmisk Filosofi“. Denne bog haves endnu på lager i begrænset omfang.

Bestilling til SUFOI-Sunds inden 1. september — efter denne dato, eller når Kosmisk Filosofi bliver

udsolgt, vil det ikke være muligt at deltage før der foreligger en genoptrykning. Prisen vil da blive hævet en del.

SUFOI planlægger udgivelsen af et hæfte, som indeholder en overordentlig vigtig og interessant beretning om tildragelser på månen.

Redegørelsen er skrevet af den amerikanske skribent Joseph Hillard, som er en velkendt forfatter af historiske og videnskabelige artikler.

Redegørelsen indledes med følgende:
Astronomerne tier, når der tales om månen.

Byer, der vokser, signallys, eksplosioner og mærkelige geometriske skyger — disse og andre fantastiske forhold, som ikke kan forklares udfra de kendte naturlove, er nu blevet set på månen af agtede videnskabelige observatører.

Hvad er der bag det slør af hemmelighedsfuldhed, som bliver draget for disse sensationelle opdagelser af toplederne?

Prisen bliver 8 kr. ved forudbetaling, ellers + porto og opkrævning. Bestilling hos SUFOI-Sunds inden 1. september. Genoptrykning vil *ikke* finde sted.

Menneskeåndens udvikling IV

Overbevidsthed

(Ought to be translated).

Psykologerne har afsløret en mængde „lag“ af menneskets bevidsthed. Disse „lag“ viser sig at indeholde bl. a. fortrængninger, abnorme forestillinger, komplekser o.s.v. Det er de øverste af de underbevidste og ubevidste „lag“, man beskæftiger sig med i psykiaternes konsultationsværelser.

For at anskueliggøre, og for ikke at forvilde mig ind på områder af sjælelivet, der hører psykiatrien til og som derfor — i følge sagens natur — beskæftiger sig mest med den sygelige og abnorme bevidsthed, har jeg i disse indlæg derfor kun beskæftiget mig med to „lag“ — dagsbevidstheden og underbevidstheden.

— — —

Inden for de kredse, dette og lignende blade verden over henvender sig til, findes en mængde mennesker, som ganske uventet — med de flyvende tallerkeners tilsynekomst — fik en stærk og voldsom udvidet erkendelse af kosmos' enhed og menneskehedens universelle samhørighed. Mennesket blev sig sit tilhørsforhold med kosmos bevidst, hvilket affødte dybtgående ændringer i bevidsthedslivet — og dermed i hverdagen. For når man indstiller sin dagsbevidsthed på at omfatte hele det uendelige og storslåede Guds skaberværk, fyldes man af en tilfredsstillende indre følelse af fred og kærlighed.

Man føler en uendelig samhørighed med naturen, med skønheden, blæsten, solskinnet, skoven og havet. Man ånder dybt ind og ligesom indsuger det altsammen i sin bevidsthed. *Thi i dette tilfælde er der mennesket, der ligesom lader sin højere bevidsthed bøje sig ned mod den lavere og favner den i guddommelig alkærlighed.* Det, bevidstheden omfatter, blomsterne, træerne og dyrene, rummes i den og afføder harmoni og slægtskab med den natur, hvoraf mennesket så udpræget er en del, også selvom man har glemt sit tilhørsforhold.

Og alt synes således at være såre godt.

Men lad os se på, hvad der i realiteten sker, når et menneskes bevidsthed er i kontakt med Alskabningen, den skabningens mangfoldighed, der i sig også rummer milliarder og atter milliarder af mennesker — her og i det uendelige univers.

Det første resultat er *medmenneskelighed.* En åben, altfavnende bevidsthed inkluderer naturligvis medskabningerne, og der kan vise sig en tilstand af kærlighed til næsten. — Denne tilstand kan holde sig længe, — og det synes, som om et sådant menneske har nået grænsen for menneskelig erkendelse og forståelse. Det ligesom udvider sin egen harmoni ved at overføre den på andre. Det udstråler tryghed og fred, fordi det gennem en vågen, aktiv bevidsthed er lykkedes at holde alle negative kræfter på afstand.

Men *er* grænsen nået?

Er et sådant menneske uden for alle farer for at styrtes ud i mørket, hvor der er gråd og tænders gnidsel?

Under dagsbevidstheden ligger underbevidstheden, som aldrig sover. Enhver pol har sin modpol, og enhver handling søger sin egen udligning. Når man åbner sit sind til bevidst kontakt med universet, sætter man sig i en meget modtagelig stilling. Fysiske og psykiske spændinger og blokeringer, der før har

lukket af for alle — eller mange — indtryk, løsnes og skaber en åben port, hvor tankekræfter og energistråler fra universet kan trænge ind og umærkelig for individet selv virke efter loven om sammenblanding. En ren, åben, modtagelig dagsbevidsthed skaber også en åben underbevidsthed, hvori kan ophobes tanker og påvirkninger, stammende fra lavt udviklede individer, som det kosmisk bevidste menneske sætter sig i forbindelse med ved at åbne for telepatisk kontakt med *alt levende.*

Den følelse af fred og harmoni og samhørighed med alt skabt, som *er* en milepæl på vejen til en højere dimensioneret tilstand er så smuk i sig selv og giver en så stor tilfredshed med tingenes tilstand, at man ønsker at forblive her og ikke føler trang til at forsøge at gennembryde kontakten med kollektiv-bevidstheden. Og dog er det netop et sådant gennembrud, der må ske, hvis man ikke skal gå i stykker som menneske — og ende — ikke blot tilbage ved udgangspunktet, men endnu dybere nede, til ulykke for os selv og vore omgivelser.

Derfor, jo bedre, man lærer sig selv at kende, des mere må man have øje for, at en åben, bevidst leven i nuet indebærer en fare for, at loven om udligning går i aktion, så der indtræder en paulinsk tilstand, som sukker: det gode, jeg vil, det gør jeg ikke, men det onde, jeg ikke vil, det gør jeg. Hvordan skulle man kunne acceptere sig selv under sådanne *forhold?*

Ved at antage skaberværket for Gud — ved at tro, at universel bevidsthed er det samme som kristusbevidsthed — begår mennesker en skæbnesvanger fejltagelse. Kristusbevidsthed er ikke at føle sig ét med skaberværket, men at *være* ét med Gud *gennem* sin erkendelse af *enheden med Altet.*

Dunkel og næsten skjult, så uberørt af det fysiske menneskes tanker og handlinger, at den gennem et menneskes hele liv kan forblive uerkendt, ligger vor højere bevidsthed, overbevidstheden, gennem hvilken vi kan få del i den *guddommelige bevidsthed.* Overbevidstheden er ikke adskilt fra dags- og underbevidstheden; den er simpelthen årsagen til, at vi *har* en dags- og underbevidsthed. Den *er* vor samlede bevidsthedssum.

— Menneskeheden er i dette århundrede på vej til at erkende sin enhed med alt skabt. De kollektive tankemønstre forstærkes og indvirker på hinanden, skaber et fælles mål, en Én-Verden-tanke, som indvirker stærkt på sjælelivet hos mennesker i alle kulturlande. Det foreløbige mål er et samfund, hvor enhver form for diskrimination ef elimineret, og hvor alle mennesker er frie og lykkelige. Alle rettænkende mennesker arbejder herfor — ligefra pavestolen i Rom til politiske idealister verden over. Og hvis ødelæggende krige undgåes, vil den dag ikke være videre fjern, da samfundstilstandene på Jorden nærmer sig Utopia.

Har menneskeheden da nået sit mål? Er vi da nået til klippens top? Hvis vi tror det, vil vi ret hurtigt dratte tilbage i de store civilisationsudslettelsernes tidsaldre.

Det afgørende gennembrud — hvis det nogen sinde kommer for menneskene i vor verden — må blive det, der sker, når det kollektive menneske lærer sin egen enhed med Skaberen at kende.

Jesus vidste det: „Jeg og Faderen er ét. Den, som kender mig, kender Faderen." Disse ord viser os, at Jesus havde den sande kristus-bevidsthed, bevidstheden om, at Faderen var i ham og virkede i ham. Hvordan skulle Jesus vide det, hvis han ikke havde fundet Gud gennem sin egen bevidsthed — og hvordan skulle han kunne sige til disciplene: „Guds Rige er inde i jer", hvis han ikke vidste, det var sandt, og at det eneste, de fattedes, var erkendelsen af, at det var sandt?

Kend dig selv — og alt skal åbenbares for dig!

Sandheden om mennesket er, at der ingen grænser findes, undtagen de, mennesket sætter sig selv. Gud sætter ingen grænser.

Men hver eneste dag bliver vi indprentet menneskets magtesløshed. Der, hvor specialisten giver op, ser det ud, som om Gud også opgiver. Og kirkens specialister, præsterne, indprenter os, at vi intet kan af os selv, og at kun Gud kan gøre, hvad et menneske ikke formår. Præsterne har ret, for det fysiske dødelige menneske formår kun lidt, når krisesituationerne i livet indtræffer. Og dog er intet umuligt for mennesket. Det er i sandhed kronen på Skaberens værk, gudesønnen, som gennem sin bevidsthed formår at kontakte gudskraften og gennem den gøre det umulige muligt.

Den, der kender sig selv — sin egen (over)bevidsthed kender Faderen, Altets ophav. Gudskraften er i dig, virker i dig og kan aldrig forbruges. Den er stedsevarende og evig som livet selv. Hvis du lærer din egen bevidsthed — livsstrømmen — i dig at kende, vil du også kende de i dig uanede muligheder

og kræfter. Og du vil fyldes med fred, der overgår al forstand. Din svage og vaklende tro bliver viden. Din tvivl forsvinder og med den din frygt og angst. Dit forhold til andre mennesker bliver kærlig, medfølelse og med-lidende på en ny måde. Din samhørighedsfølelse med alt skabt munder ud i kærlighed til skabelsens ophav, Gud.

Og dog glemmer du ikke dig selv som et fysisk menneske, underlagt fysiske love og behæftet med fejl, laster og dyder som alle andre. Et menneske, der lever og skal leve her og nu, indtil din samlede bevidsthedssum en dag frigør sig fra dit legeme og begiver sig af sted mod nye, ukendte egne. — Du *er* ikke din krop. Du *er* din bevidsthed, og jo mere, du levendegør denne, des mere levende *er* du og *bliver,* du den dag, du ikke mere kan benytte dit nuværende legeme som udtryksmiddel. Jo mere bevidst du lever i dit liv, des mere bevidst vil du gå ind i det næste. Jo nærmere, du kommer din skaber i dette liv, des nærmere Ham vil du fødes i det næste. Jo bedre du lærer dig selv at kende i dette liv, des bedre vil du kende — og genkende — dig selv i det næste.

Vejen til at lære dig selv at kende går gennem din egen vågne, levende og skabende bevidsthed.

SLUT.

Gerda Rørbæk Nielsen.

Hvor kommer mennesket fra?

En antropologisk teori!

Ought to be translated

Hvor kommer mennesket fra? Hvordan oppstod mennesket? Ble mennesket skapt av Gud, og i hans billede, eller har det utviklet seg fra et apestadium?

Disse spørgsmål har gjort sitt til at spørgsmålet om menneskets opprinnelse er blitt århundrets gåte. Forsåvidt har jo menneskene fundert over sin opprinnelse i hundrevis for ikke å si tusenvis av år.

Men nettop i dette århundre har det fått den offentlige oppmerksomhet rettet mot seg for alvor. Grunnen til dette kjenner vi jo alle i dag. Det er vitenskapsmannen Darwin's teori om at mennesket har utviklet seg fra et lavere stadium.

Men nå er det snart hundre år siden Darwin fremsatte sin fantastiske påstand, og enda er det ikke funnet et eneste konkret bevis på at en slik utvikling har funnet sted.

Og vitenskapen er begynt å tvile på Darwin. „The link is still missing".

Men skal vi derfor bare tro, at mennesket er skapt fiks ferdig og fuldkomment som Bibelens 1. Mosebok beretter om. Mye taler for at dette heller ikke kan være riktig. Hvordan er så mennesket oppstått? Antageligvis ved utvikling. Men hvor? Her på jorden kan det nesten ikke være. Kan mennesket være kommet utenfra? Fra en annen planet? Fra et annet solsystem?

Ja, se den teorien har vår utmerkede vitenskap aldri turdet fremsette.

Den britiske forfatter Beorge Berhard Shaw ble engang spurt om hans mening om menneskeheten. Hans svar lød: „Jorden er verdensrommets dårekiste".

Skulle menneskene være ankommet til jorden utenfra, er det spesielt en ting som slår denne fantastiske teori nesten sønder i sammen. Det er spørgsmålet om hvordan våre stenalderforfedre skulle kunne klare å konstruere så sinnrike farkoster at de kunne foreta reiser i verdensrommet?

Likevel kan teorien forsvares, men da må vi enda lenger ut på fantasiens dyp.

Skal vi kunne godta denne teorien må vi først tenke oss at verdensrommet er bebodd av vesener lik oss selv, altså mennesker. Videre må vi tenke oss at disse er kommet tusenvis av år lenger enn oss i sin åndelige og tekniske utvikling. Teknisk for å kunne foreta reiser i verdensrommet (jvnfr. „flyvende tallerkner"), og åndelig fordi de ellers ville ha utryddet oss for lenge siden.

Vi tenker oss tilbake i historien til den tid da jorden var tom for mennesker, men med et praktfullt dyreliv, et behagelig klima og en fantastisk flora. På de andre planeter i rommet var det likeens, bare med den forskjell at noen av dem var bebodde.

Disse mennesker var kommet allerede da, så langt i sin utvikling, at de av moralske grunner ikke kunne straffe eller avlive sine medmennesker for deres forbryterske handlinger. For midt i fullkommenheten grodde der tistler. Mennesker som ikke godtok samfunnets lover, men fulgte sin egen nese i et og alt.

Disse mennesker var en alvorlig trussel mot freden i verdensrommet, og man visste ikke riktig hva man skulle gjøre med dem.

Etter lange forhandlinger kom man til at alle disse som ikke passet inn i samfundet skulle forvises. Men hvor?

Jo, til den planet som tilnærmelsesvis hadde samme levevis som de andre planeter. Denne planeten var jorden.

I verdensromrnet ellers er det slik at en rase kommer fra en planet, men på jorden ble alle disse raser satt til å leve sammen. Vi må ikke glemme at disse mennesker tross alt var kommet meget langt i sin utvikling, og at deres viten og teknikk fulgte dem til jorden. Men uten ledere og styring, blev de selvfølgelig offere for tyrrani av de sterkeste, som selv utnevnte seg til guder og konger. En ting glemte de ikke, og det var deres opprinnelse. De var kommet fra verdensrommet, og derfra visste de at også straffen for deres handlinger kunne komme, og derfor ble himmelen for dem den øverste myndighet de kjente. Ettersom århundrene gikk glemte menneskene hvordan de var kommet til jorden, men en ting beholdt de i sin hukommelse. Den styrende makt fantes ute i verdensromrnet. „I himmelens fantes deres Guder.“

Jordens beboere bygget byer og fantastiske slott, og den stadige konkurranse gjorde dem uenige og de begynte å krige med hverandre.

De små ble ydmyket og lagt under de store og slik opstod fortidens sagnbyer Atlantis og Lemuria. Med sin tekniske viten nyttiggjorde de seg snart av kjernefysikken, og de konstruerte fartøyer til å fly i luften med. De gamle indiske Vedabøkene kan fortelle om mennesker som i verdens første dager fløy i luften med Vimanaer (ildvogner), og drepte med dødsstråler. Men dette var for farlig et våpen. En dag hendte det som menneskene i det 20. århundre er så redd for. Den store krigen var begynt. Krigen som skulle få uoverskuelige følger. Den betød undergang.

Krig med kjernefysiske våpen.

Det er slik at menneskene nok kan måle virkningen av eksplosjoner i så å så mange tonn TNT, men den endelige reaksjonen kan gå for langt. Og det var det som skjedde her.

De kjempemesseige detonasjonene rystet jorden så kraftig at den ble forskjøvet fra sin bane. Den fjernet seg fra solen. Dette bevirket at forferdelige orkaner og flodbølger oppstod. Jorden ble kjøligere enn den tidligere hadde vært, og dens indre trykk ble for stort. Glødende lava brøt frem over hele jorden og jordskjelv oppstod.

På den måten forsvant Atlantis og Lemuria, med fortidens praktfulle byer.

Områder, som tidligere hadde vært dekket av urskog, ble nå dekket av snø og is, og fortidens dyr og mennesker ble levende begravet.

Fornylig fant man i en isbre i Sibir, en Mammut, som ennå hadde forkullete planterester i munn og svelg, noe som skulle tyde på at is og snø hadde kommet som et sjokk på datidens dyr.

Og menneskene?

Ja, de, som ikke var begravet og drept, gjemte seg i revner og fjellhuler, hvor de i tidens løp degenererte (av radioaktivitet) til fortidens kjente stenaldermenneske.

Påvirket av de radioaktive stråler kom våre forfedre frem i dagen. Med lave panner, og skjeve tenner, med dårlig benbygning og tildekket med hår. Naturens stakkars vern mot strålene. Mennesker som var ødelagt i sinn såvel som på skinn.

Mennesker som fra det absolutte infantile stadium, klarte atter å skape atombomben etter en tidsperiode på ti tusen år.

— — —

Opp gjennom århundrene har sagnene om de praktfulle riker holdt seg. Men også sagnene om Atlantis's undergang. Om de forferdelig eksplosjoner, som rystet jorden.

For fire tusen år siden berettet Sokrates og Platon historien om „landet bak havet“, (Middelhavet), landet som ødela seg selv. „Jorden er verdensrommets dårekiste“. Ingen dårlig karakteristikk hvis denne teorien om menneskenes fortid en dag skulle vise seg å holde stikk.

Vårt århundre er fremdeles fullt av gåtefulle hendelser. For tiden er vi meget opptatt av et fenomen vi kaller „flyvende tallerkener“. Stadig vekk leser vi i avisene om mennesker, som har observert underlige flyvende objekter med aksellerasjonshastigheter langt større enn noe fremkomstmiddel som menneskene selv hittil har kunnet frembringe.

Disse himmelfenomener er ikke noe nytt. De har eksistert i århundrer hvis vi ikke skal si i tusender av år. De gamle Indiske Veda-bøker beskriver som tidligere nevnt, at fortidens mennesker hadde gjenstander de kunne fly i luften med. Gjenstander, som

var konstruert som store hjul inne i hverandre. Gjenstander, som beveget seg i sirklede baner. Bibelen har hundrevis av beretninger om det samme. Fra ildkugler og himmelvogner, til metalllignende solhjul med engler som passasjerer. Den kjente Bergenskronikør Absalon Beyer beretter om en „omvendt skonrok" over Kvarven i det 16. århundre. Det er mulig de gamle profeter var en smule subjektive i sine fortolkninger av hva, som kom ned fra himmelen.

De tusenvis av beretninger om overflyvninger med underlige farkoster skulle kunne tyde på at verdensrommet er bebodd av vesener, som er kommet lenger i sin tekniske utvikling enn oss. Og hvorfor skulle ikke disse være mennesker som oss, om enn noe fredeligere i sin indstilling til menneskeverd.

— — —

I Tibet finns det gamle overleveringer om verdensivilisasjoner, som skal ha eksistert for tusenvis av år siden. Sivilisasjoner, som pludselig gikk under som ved en katastrofe. Ja, det hevdes endog at Cheopspyramiden og Sfinxsen er rudimenter fra det gamle Atlantis.

Hvor mye av dette som er sant, vet en jo ikke, men hvis relasjoner skulle ha noen betydning, så kan jeg opplyse, at alle disse beretninger går igjen hos de kamle kulturnasjoner.

I Asia, såvel som i Amerika.

— — —

Ifølge teorien om menneskenes ankomst til jorden fra det ytre romm, er vår gudsplassering i himmelen, et rudiment i vår bevissthet om menneskenes eldste historie. Skapelsesberetningen sier jo også meget betegnende:

„Gud skapte mennesket og satte det på jorden". Ordet sette er et bevegelsesverbum, noe som skulle tyde på at skaperen først skapte mennesket et sted, hvoretter han forflyttet det til jorden. Så langt 1. Mosebok.

En annen interressant kjennsgjerning er rasenes geografiske plassering. Dette skulle tyde på at alle raser, fra begynnelsen eksisterte på faste punkter. Ja, som om de var plasert der.

— — —

Det er i grunnen ikke så rart at verdensrommets øvrige beboere flyr over oss i „flyvende tallerkener", og studerer oss som om disse var studenter ved et kjempemessige sinnsykeasyl.

Vi kan ikke vente at disse skal kunne ta våre fredsavtaler alvorlig, ei heller kan vi vente at de skal lande hos oss, før menneskene har lært at krig og død ikke er løsningen på problemet om evig verdensfred.

Lærer vi engang fredens evangelium, og tar dette bokstavelig, for vi kanskje beviser for en mulig gloriøs fortid. Da får vi kansje vite at vi vet uendelig lite om oss selv og den verden vi lever i.

Da får vi kansje nøkkelen til den port som fører til tusenårsriket.

Utenfor „dårekisten" er det kansje evig fred.

Ivar T. Martinsen

All bruk av ovennevnte er tillatt, uten samtykke fra forfatteren.

Bergen 21. aug. 1963.

Hvad vil de — Hvad vil vi?

Vi lever i undersøgelsens tid — skepticismens tid —. Ting der førhen blev betragtet som fabler, er i dag en realitet. Trods videnskabens vidundere befinder man sig på tvivlens standpunkt. Teoretikerne råber højt — bedrag — fanatisme. (citat).

Ser vi tilbage — og tænker på hvad vore bedsteforældre fortalte — og hvad de havde oplevet — tvivler vi måske på rigtigheden, og måske ikke. Min bedstefar, der var en alvorlig kristen — tolerant og uden dømmesyge, fortalte, at han en dag, da han arbejdede i marken — stod lidt og hvilede — blev så taknemlig, fordi alt var lykkedes så godt for ham. Han så op mod himlen, og der hang en snor ned, som kom nærmere og nærmere, til den hang lige foran ham. Han rakte hænderne ud for at tage fat i den, men turde ikke. Pludselig skinnede solen ikke mere — og han blev bange —. Der er det vist man kan bruge udtrykket — tvivl på din tvivl —. Mon ikke de gamle var mere lydhøre end vi, i vor forjagede og fortravlede tid?

Vi ønsker ikke de gamle tider tilbage — (det ville givetvis blive svært at affinde sig med dem), men vi

ønsker os bort fra det magtbegær, som er så fremherskende i dag — og af magtbegæret gror ondskaben frem.

Et af Abraham Lincolns valgsprog var „Uren modvilje mod nogen, men med menneskekærlighed mod alle.“ Et valgsprog vi alle skulle tilegne os — og gøre efter det, da ville en ny og bedre verden gro op — og det er det vore venner ude i rummet vil lære os, hvis vi vil lytte —. Derfor, lad os gribe i vort eget bryst — og spørge: Vil du være med til at bygge den nye verden? Den er påbegyndt — om og hvordan den skal blive, det bestemmer du og jeg. Vi skal ikke begynde med naboen — men med os selv. — Den enkelte må målbevidst gå ind for dette. Søg frem til det gode, men find det først hos dig selv, da først kan du hjælpe din næste.

Engang må vi kunne sige:

Nu kommer gry med glæde og livsens dyre guld,
det er som livets kilde klang løndomsfuldt i muld.
Al verden ser mod våren, nyvakt forventningsfuld.
Nu gøres natten stakket, og dagen længes brat.
Så har ej livets magter og lyset os forladt,
så vågner da al verden pány af nød og nat.

Frik.

Litteratur...

Boganmeldelse

Den fantastiske virkelighed II

1. del af dette sidste bind er kun inddirekte af interesse for ufologer. Her fortælles om den „åndelige“ baggrund for nazismen. Og hvilken baggrund! Delvis forrykte videnskabelige ideer, blandet med okkultisme af den værste slags. Et grelt eksempel, der viser, hvilke umenneskelige gerninger en hel nation kan føres ud i på grund af en sindssyg okkultisk lære. På visse punkter er der måske en gran af sandhed, men camoufleret og indpakket til ukendelighed.

Resten af bogen beretter om mange af de foreteelser, som vi selv bruger som indicier på ufoernes eksistens. Her er enkelte citater:

Om Mars-månerne: „Flere videnskabsmænd, som der er grund til at fæste lid til, mener, at Mars' drabant Phobos er hul indvendig. Der skulle være tale om en kunstig asteroide, som var anbragt af ikke-jordiske væsener i Mars' bane.

Om Sodoma og Gomorrha: „I følge professor Agrest........... skyldes S. og G.'s ødelæggelse en termonuclear eksplosion fremkaldt af rumrejsende..“

Om Sibirien-katastrofen 1908: „.... rapporter fra Videnskabernes Akademi i Moskva ... Man fremsætter heri den hypotese, at der kunne være tale om ødelæggelsen af et rumfartøj under nødlanding.“

Om Jordens kolonisering: „... er livet selv opstået på Jorden eller er det bragt hertil af rumrejsende?“

Og så kommer der et citat, der skuffer os: „Men man kan naturligvis ikke tro på de rumskibe, af hvilke der udstiger små almindelige mennesker, som snakker med ledvogtere og sandwichhandlere.“ Forfatterne beskriver i bind I tidligere besøg af rumfolk, men mener, at besøg udefra i vore dage er utænkeligt. Det er temmelig ulogisk. Meget tyder på et mangelfuldt andenhåndskendskab til Adamski.

Til sidst gennemgåes den menneskelige ånds uudforskede muligheder. Der giver anelser om menneskets uendelige rækkevidde. Citater:

„At mennesket er i besiddelse af evner som forudviden, telepati o.s.v. synes givet.“ — „Jo mere jeg forstår, jo mere elsker jeg, thi alt, hvad der er forstået, er godt.“

Alt i alt et yderst interessant og fornuftigt værk. Og forfriskende er det at se Jaques Bergier, nobelpristager i kemi, trods sin egen stand og sige:

„Den videnskabelige erkendelse er ikke objektiv. Den er ligesom kulturen et komplot. Man afviser mange kendsgerninger, fordi de ville bringe forstyrrelser i en gang for alle fastslåede tankerækker. Vi lever under et inkvisitorisk herredømme, hvor det våben, som hyppigst bruges mod den virkelighed, der ikke passer i herskernes kram, er ledsaget af latter“.

Per Nørrung.

Litteraturliste

DANSK:

Allingham:

Rumskib fra en fremmed planet	16,00

Adamski:

Flyvende tallerkener er landet (norsk) ...	16,00
Ombord i rumskibene	18,00
De fremmede rumskibe og vor fremtid ...	19,75
Rummennesker (dublikeret)	2,00
Saturnturen I (dublikeret)	2,50
Kosmisk filosofi (nyudkommet)	22,00

Williamson:

Den glemte vej	39,50
UFO-NYT 1960	5,00
UFO-NYT 1961	10,00
UFO-NYT 1962	10,00
UFO-NYT 1963-64 udsolgt	
Kongresberetningen 1963	8,50

ENGELSK:

Adamski:

Cosmic Philosophy	35,00
Questions + Answers (kuriositet) begrænset oplag	5,00

Homet:

Sons of the sun (meget fin)	37,50
On the trail of the sun gods (udk. snart)	????

Michel:

The truth about flying saucers	26,75
Flying saucers and the straight - line mystery	35,00

Jessup:

The Expanding case for UFO	26,75

Petersen, H. C.:

Report from Europe	28,00

Alle ovennævnte bøger haves på lager og kan leveres omgående. Til de anførte priser kommer eventuelt opkrævningsgebyr.

SUFOI kan endvidere levere alle andre ikke udgåede udenlandske UFO-bøger, men vi må regne med ca. 6 ugers leveringstid. Prisen på udenlandske UFO-bøger — som altid er indbundet — ligger omkring de 30,00 kr. Send os Deres bestilling — mange af bøgerne er snart udsolgt!

Diverse . . .

Afvist af Jyllands-Posten

Foran mig på skrivebordet ligger en række udklip fra Jyllands-Posten om UFO-sagen, SUFOI og Georg Adamski, skrevet af bladets „UFO-ekspert", redaktør Orla Johansen, også gående under „dæknavnet" „Handy". De i øvrigt velskrevne artikler vrimler med frodige ordblomster, der lige så godt kunne være uddrag af en slangordborg eller taget fra en retsprotokol over injuriesager.

Om Adamski møder vi så klingende betegnelser som „profeten" og „tallerkensektens ypperstepræst", der „tolker" et „rummets evangelium", og SUFOIs medlemmer de „retttroende UFO-fanatikere", rubriceres nærmest som fyldet i en slags åndelig „pop"-bevægelse a la den svenske maranata-idiotisme.

Der er i øvrigt sket en kolosal udvikling hos samme redaktør i hans indstilling til de himmelkrydsende genstande, der går under den populære betegnelse Flyvende Tallerkner.

Når man erindrer sig hans indstilling for år tilbage og nu — her tænkes særlig på kronikken „Tingester på Himlen" i Jyllands-Posten for den 17. november 1963 — hvor han dog anerkender, at UFO'er fra fremmede kloder holder os under observation, har der været en fremadskridende bevægelse, men der mangler endnu et stykke stenfyldt vej, inden den enorme rækkevidde af disse fænomener går op for ham.

Orla Johansen stoler ikke på Adamski over en dørtærskel, og han vil først se beviser på hans sanddruhed, inden han vil tro på UFO'isternes krøniker.

Orla Johansen og hans indstilling interesserer mig i og for sig ikke, kun som en karakteristisk våbendrager for den del af racen Homo Sapiens, der ikke er i stand til at se ret meget længere end til deres næse, men som ikke destomindre er i besiddelse af en vis magt til at påvirke læserne i negativ retning — bl. a. gennem pressen.

Den danske presses omtale af Adamski og de tanker han er fremkommet med, har gennem årene været alt andet end fair, og det er synd at denne sag — af enkelte, sådan ser det i hvert fald ud, som ikke har

forstået et muk af det hele — skal stækkes ned i et plan på højde med maranata-bevægelse og andet yderliggående religiøsitet.

Diskussionen om UFO'erne og George Adamski har været præget af modstandernes ensidige stormløb, hvor intolerancen har været den højtbårne fane som Orla Johansen og andre, i deres „heksejagt", har kunnet fylkes om, men som et alternativ, et forsøg på at dreje det ind på et mere positivt spor, vil jeg her søge fremlagt de grunde en „menig" ufolog, med benene på jorden, har til at „tro" på Adamski, dels gennem de rent „håndgribelige" beviser og dels gennem de af hans teorier, som er i overensstemmelse med den moderne erkendelsesvidenskab.

Vi vil alle have et konkret bevis, inden vi kan anerkende rigtigheden af en ting eller idé. Sådan er det indenfor den videnskabelige forskning, og sådan skal det være, vi skal bevare jordforbindelsen, men dette må ikke være en hindring for mennesket til at nå en erkendelse, som endnu ligger ude under horisonten.

Hvordan er det forresten med kirken? Der er mennesker som er 100 pct. overbevist om, at dens lære er sandhed, men hvor er beviset? — I denne forbindelse er det åbenbart ikke nødvendig!

Angående George Adamski kan jeg udmærket se, at det altafgørende „bevis" mangler, men hvis man ikke er således indstillet, at hvad man ikke forstår, det skal kanøfles, er der dog beviser.

I begyndelsen af 1960 offentliggjordes et „uofficielt" brev fra en „officiel" embedsmand i Washington, og hvoraf det fremgik, at det pågældende ministerium sad inde med oplysninger der bekræftede Adamskis påstande, samt at vedkommende tilskyndede ham i hans videre arbejde. En anden „officiel" meddelelse fremkom på samme tid, da visse USA autoriteter indrømmede at tre af Adamskis kontakter var ægte. Det siger trods alt noget!

I 1955 udkom Adamskis „forkætrede" bog „Ombord i Rumskibene", hvori han fortæller om sin første flyvning i rummet, og hvor han beskriver forhold som først langt senere blev opdaget af videnskaben.

Der er f. eks. de berømte „ildfluer", som blev „opdaget" fem år senere af USAs første astronaut John. Glenn.

Om disse skriver Adamski: „Jeg var forbavset over at se, at rummets baggrund var helt sort. Dog skete der hele tiden noget omkring os, som om millioner og atter millioner af ildfluer bevægede sig i alle retninger".

Det har altid været god latin at betragte vor følgesvend i rummet, Månen, som en tør, varm og støvet planet og aldeles uden atmosfære. I „Ombord i Rumskibene" fortæller Adamski at Månen er i besiddelse af en atmosfære. Denne „kætterske" teori måtte videnskaben i 1959 godkende, da LUNIK IIs instrumenter gav den chokerende meddelelse, at Månen både havde atmosfære og inosfære.

En bekræftelse af liv på Månen blev bragt i en udsendelse over BBC den 5. februar 1960, hvor Desmond Leslie — medforfatteren til „Flyvende Tallerkner er landet" — meddelte, at han havde vist professor Percy Wilkins et fotografi, taget på Mount Wilson-observatoriet i Californien, af krateret Cassendi på Månen.

Fotografiet viste nogle former og linjer, der meget lignede en stor rumbase. Wilkins havde studeret dette krater meget nøje, og også han havde bemærket de mystiske linjer. Yderligere kunne han fortælle, at han havde set et stort objekt (lysende) hæve sig fra et af månekraterne, og bemærkede at „det kunne være et rumskib".

Det er måske derfor, at den i sin tid planlagte måneraket med brintbombesprængladning blev aflyst? — Noget i de fremsatte kommentarer kunne tyde der på.

I samme bog skriver Adamski, at der findes vand på Venus — det modsatte af, hvad videnskaben hævdede — men fire år senere så sagen anderledes ud.

To amerikanske videnskabsmænd steg med diverse instrumenter i ballon op i stratosfæren, hvor instrumenterne registrerede større mængder vanddampe i planetens atmosfære.

For to år siden, i 1962, opdagede Sovjet-astronomen Nikolai Kozyrev ilt og kvælstof i venus-atmosfæren, hvilket også blev bekræftet af den britiske astronom Warner.

Disse resultater førte til, at man måtte ændre sine hidtidige forestillinger om, at liv på Venus var umulig, men som yderligere dokumentation kan jeg føje, at da den amerikanske Venus-sonde den 14. december 1962 passerede planeten i en afstand af 34.000 km, bekræftede dens instrumenter netop det som Adamski havde skrevet om. Man skal være en meget arrig og inkonsekvent modstander, hvis alt dette ikke

skulle være beviser nok for Adamskis sanddruhed.

Ja, til bevisernes geledder tror jeg også, vi kan føje de efterhånden mange kontakter George Adamski har haft på officielt plan i Washington og i FN.

Som en ting altid giver sig udtryk til to sider, manifesterer UFO-begrebet sig i to retninger — den tekniske og den filosofiske, det sidste som en naturlig følge af det første.

Nu ved jeg selvfølgelig udmærket, at Orla Johansen vil vende sig af væmmelse ved at blive konfronteret med ordet filosofi i forbindelse med UFO-sagen, hvis vi skal dømme ud fra hans egne udtalelser, og det skal vi vel?

I sin kronik „Tingester på Himlen" skriver han bl. a.: „Sidstnævnte (UFO-fanatikerne) har samtidig den kedelige egenskab at ville blande religion ind i billedet. Det medfører automatisk sekterisme, og når vi først er inde på det sekteriske, ender det hele gerne i det glade vanvid". Hvis vi skal slutte noget ud af denne mundfuld må det vel blive dette, at Orla Johansen har stillet sig op som repræsentant for den nationaliserede religiøse opfattelse her til lands, men hvad er kirken andet end netop en sekt og mystikerreligion, hvilket enhver logisk-tænkende kan overbevise sig om ved at overvære en enkelt gudstjeneste, hvor troen, mystikken og miraklerne er det centrale.

Men, hvad er egentlig religion? Ja, religion er en latent trang hos det enkelte menneske til at søge en forbindelse koblet til de højere magter, guderne, som man tillige frygter over al måde.

Denne angst findes i den gamle jødedom, hvor Gud var den strenge herre, som i sin „godhed" kunne udspekulere de mest infame afstraffelsesmetoder. Denne opfattelse har i uhyggelig grad smittet af på kristendommen, som gennem århundreder har søgt at efterkomme „kravet fra oven", gennem dens had og intolerance overfor anderledes-tænkende.

Religion er således nøjagtig det modsatte af UFO-sagen.

Sekt og religion er en vished for noget, man tror, men ikke ved — hvor er Deres eftertragtede BEVIS? — „Nogle af kirkens mænd trækker på skuldrene" — ja, det har de i sandhed også grund til.

Yderligere kan det for en ordens skyld nævnes at SUFOIs ansvarlige ledere gang på gang har advaret mod at blande religion ind i billedet, at der så er nogle der falder i det åndelige hængedynd, nogle som ser engle eller andre vidundevæsner i de flyvende tallerkner, ja, dem må vi lade være, hvor de er, det er vel næppe ulejligheden værd at hale dem op.

Når vi erkender — som også Orla Johansen gør — at der viser sig intelligente væsner i vor atmosfære, og som i teknik og manøvredygtighed langt overgår, hvad vi hidtil har kendt, kan der ikke være langt til den konstatering, at de også må være foran på andre områder, så som etisk og moralsk og ikke mindst, at de har forstået noget om rummet og de kosmiske love, en erkendelse, hvor vi endnu befinder os på vuggestadiet.

Menneskets nedgroede vanetænkning og forestillinger virker som en bremse på forståelsen af UFO-problemet, der netop kræver en fuldstændig frigørelse fra den ortodokse tænkemåde — vort kendskab til de hidtidige gældende naturlove er ikke nok, ligesom de religiøse dogmer heller ikke slår til.

Vor opfattelse af begreber som tid, afstand og hastighed skal fuldstændig revideres, da de ikke har gyldighed i rummet. Disse ting er bundet til Jorden og kan ikke benyttes udenfor vor atmosfære endsige ved interplanetariske flyvninger, hvor andre begreber og andre love træder i stedet.

De — overalt i kosmos — virkende love står vi i øjeblikket famlende overfor, vi føler, at de eksisterer, at de virker, men vi kan ikke arbejde efter dem, og sålænge dette ikke er muligt, vil de give bagslag. Det gør ondt at gå imod naturen, og alligevel gør vi det daglig. F. eks. er hele vor kraftudnyttelse baseret på modstand, (biler, fly og raketter etc.) ikke at følge naturens egne kræfter, som f. eks. UFO'erne eller som vi finder det i den glemte videnskab, jfr. teorierne om pyramidernes bygning.

Når vi ved, at UFO'erne bevæger sig på kræfter, som vi endnu ikke forstår at udnytte, og at dette giver dem energi til at krydse universet, må vi gøre os klart, at for at dette kan være muligt er det tvingende nødvendig at være i besiddelse af en højere filosofi, en højere forståelse for altet og kosmos.

Uden denne forståelse vil heller ikke jordmennesket kunne beflyve rummet — teknik og åndelig modenhed må følges.

Når vi først har fået kendskab til de kosmiske love og deres virkemåde vil der ikke være grænser for, hvad vi kan nå i rummet, men heller ikke én dag før.

Mange vil indvende, at en så høj etisk og moralsk

standard som Adamski fortæller os, at rummenneskene har, kan intet levende menneske være i besiddelse af, medmindre man da er et overmenneske. Dette er i sit princip forkert. En anden ting er derimod, om vi ikke kan sætte et stort spørgsmålstegn ved den etiske og moralske verden. Vi lever i en praktisk-årsagsbestemt verden, hvor alt følger bestemte regler, og hvorved etikken bliver en kosmisk lov.

Set i denne belysning, ophæves „mystikken“ omkring rummenneskene, af sig selv.

Også på anden måde er den højere forståelse, etikken om man vil, en livsnødvendighed og det er, når vi betragter den i relation til loven om årsag og virkning.

Når man ved, hvordan denne lov virker i praksis, bliver „etikken“ til ren logik. Rummenneskene ved, at når et liv baseres på harmoniske vibrationer, vil det få harmoniske virkninger.

Hvis vi ville erkende, at vi lever under denne lovs krav, ville meget se anderledes ud, f. eks. ville negative udslag som krig ikke finde sted, da det ville være ulogisk at søge problemerne løst på denne måde.

Ligeledes ville de problemer der knytter sig til vore lovovertrædere blive løst, hvis vi kunne fortælle dem, hvorfor de ikke skulle handle, som de gør. Med andre ord skal vi gøre det rigtige for vor egen skyld, vi kan også kalde det positiv egoisme.

Var der forresten ikke en, der engang sagde: „Som mennesket sår, skal det høste,“ eller „den som slår ihjel ved sværd, skal omkomme ved sværd.“ Denne mand kendte de kosmiske love, og han forsøgte at lære menneskene herom, men ingen forstod ham, og ingen forstår ham i dag.

For at denne lov fuldstændig kan virke efter sin hensigt, må mennesket gøre sig klart, at de er evighedsvæsner, og ikke som nu er spærret inde i de 60, 70 eller 80 år, som de fleste anser for tidsnormen for et liv. En årsag får således sin virkning i det følgende liv.

Med dette løber jeg en forfærdelig risiko for at træde Orla Johansen over tæerne, for ham står jo reinkarnation som det glade sekt- og religionsvanvid, noget aldeles mystisk som normale, velafbalancerede mennesker ikke skal befatte sig med.

Dette skyldtes sikkert, at han også på dette område er galt afmarcheret og ikke fulgt med i den litteratur, hvor dette emne er behandlet på ansvarlig måde.

Reinkarnationen må i dag betragtes som en videnskabelig kendsgerning, hvilket fremgår af den engelske ingeniør og matematiker, J. W. Dunne og hans tidsanalyser, og som på udmærket måde er fremstillet i dr. phil. Poul Goos' bog „Midt i den Sjette dag“, som herved anbefales for en videre forståelse af dette spørgsmål.

Jeg har nævnt de ting, som for mig og adskillige andre „UFO-fanatikere“ er beviser for Adamskis sanddruhed, men der er også en anden ting, som vi må tage med, når vi vil analysere modstanden omkring Adamski. Hvilke kredse stod bag de 50.000 dollars som blev tilbudt Adamski, såfremt han ville erklære sin bog for det pure opspind? Hvem er villig til at ofre et sådant beløb for en „løgnhistorie“? Hvilke finansielle bagmænd bakkede op bag dem, som rejste det halve Europa rundt for at smide Adamski tomater og rådne æg i hovedet? Kun dem som var interesseret i at sandheden om UFO-erne ikke kom frem, med andre ord den internationale finans, og måske det højere kirkelige kleresi, som ser sin eksistens i høj grad truet.

Det indtryk, som en opmærksom læser først og fremmest får af Orla Johansens artikler i Jyllands-Posten, er, at han her giver udtryk for noget, han tilsyneladende ikke har forstand på.

Han skriver selv (16. februar 1964), at han gennem årevis har været en „trofast læser“ af UFO-NYT. Ja, så meget mere sørgeligt som han efter alt at dømme intet har fået ud af det. Sikke mange spildte timer! Nu kan Orla Johansen i øvrigt være ligeglad, for man får uvilkårlig det indtryk, at han slet ikke er interesseret i at skrive for læsernes objektive orientering, men kun for sin egen skyld, som ordjonglør, hvilket virker trættende i det lange løb.

Det er i øvrigt typisk i visse kredse at udtale sig med falsk autoritet om noget man ikke har forstand på, og at gøre mennesker, hvis tanker man ikke forstår, til nogle håbløse fantaster, men sådan har det desværre været gennem århundreder, sandheden kommer ikke frem uden kamp, men den lader sig ikke standse af hverken pengemagt, autoriteter eller presse.

Modstand har altid fulgt anderledestænkende, og hån og latter har gjaldet omkring genierne.

Her skal blot nævnes Nicolaus Kopernikus, eller hans åndelige arvtager Ciordano Bruno der gjorde universet uendeligt, ham brændte de på torvet Campo di fiore i Rom. Eller vi kan tage Galilei, der af kir-

ken blev stemplet som kætter. Trods modstanden fik disse mennesker alligevel ret.

Men vi behøver såmænd ikke at gå langt tilbage i historien, vor egen tid kan også opvise tilfælde af intolerance i videnskaben.

I England har en fysiker, De la War, opnået betydelige resultater på feldtteoriens område, resultater som har alle betingelser for at revolutionere lægevidenskaben, men i stedet for at gribe det nye som har mulighed for at befri menneskeheden for sygdommens uhyggelige spøgelse, bliver det af de „alvidende" autoriteter afvist som sludder og vrøvl.

Virkeligheden er så fantastisk, at vi med vor jordisk-bunde tanke ikke er i stand til at spænde over dens enorme rækkevidde.

Men vi kan, ved en passende kombination af logik, fantasi og indlevelsesevne, nå ind til nogle af virkelighedens mange fasetter, men det kræver vilje og ikke mindst mod til at gå imod den herskende opfattelse, og dermed risikere at blive til grin. En stædig fastholden ved sin ortodokse opfattelse vil derimod uvægerlig føre til, at man en dag finder sig selv i gabestokkens lidet lokkende positur.

Skræmmer sporerne Dem ikke Orla Johansen? Sandheden kan man ikke holde tilbage. Dybt i dens sjæl ligger driften til at ville frem, og den kommer det, på trods af mennesker som har læst, men ikke forstået.

De skriver at UFO-studier kan være lige så harmløse som f. eks. studier vedrørende frøens udviklingstrin.

Var det ikke en idé, at De i stedet for at fremstille Dem som „UFO-ekspert", kastede Dem over studiet af vore kvækkende medskabningers evolutionære adfærdsmønstre? Måske De kan gøre gavn der?

Erik Guldager-Olesen, Børkop.

UFO-NYT 1963-1964

Komplet udsolgt

TANKER

De tanker du ikke tør tænke,
de syner du ikke vil se,
i hjertets dyb de sig sænke,
bli'r kim til det der skal ske
Og alle de myldrende tanker,
der gror i den mørkeste nat,
i hjertets dyb de sig sænker,
og bli'r til en hemmelig skat.

Og alle de myldrende tanker,
til hjertets angsfulde slag,
de er som de slyngende ranker,
der søger mod lysende dag.
De er som de slyngende ranker,
der søger mod himmelens blå,
i mørket de myldrer og vanker,
tilsidst til lyset de nå.

E. Madsen

Hvorfor ligner stjernetågerne en fyrværkerisol?

De fleste fjerne stjernesystemer har ligesom vor eget solsystems mælkevej form af en spiral. Er det magnetiske kraftfelter, som får dem til at hvirvle rundt? Vort verdensbillede savner en vigtig brik, indtil denne gåde er løst.

Ny viden om celler

Atlantic City, New Jersey, onsdag.

Elektromikroskopet har afsløret at det mindste levende væsen — cellen — er i besiddelse af indre organer, nøjagtigt som andre levende væsner.

Den franske forsker, dr. Marcel Bessin oplyste på et møde i den amerikanske lægeforening, at cellernes organer udfører samme funktioner som hjerte, lunger, nyrer og lever hos de højere stående væsner.

Over 3000 læger så i tavs beundring dr. Bessis vise en film om, hvordan man med en laser-lysstråle dræbte forskellige vitale organer i en celle. Han erklærede, at vort kendskab til cellen i dag svarer til, hvad vore forfædre i det 15. århundrede vidste om det menneskelige legeme.

Han mente, at de nye opdagelser vil kunne anvendes i kampen mod celle-sygdomme som f. eks. kræft.

Vidnesbyrd

Mange har gennem tiderne stillet sig selv og andre det spørgsmål, hvor grænsen går mellem hjælp og iblanding. Talrige er eksemplerne på hjælp. Her er et interessant eksempel taget fra Vädersolstavlen i Storkyrkan i Stockholm.

Ought to be translated

Teksten til vädersolstavlens motiv lyder således:

ANNO DM 1535 VICESIMA DIE APRILIS VISVM EST IN CIVITATE STOCKHOLMENSI TALE SIGNVM IN CAELO A SEPTIMA FERME HORA ANE MERIDIEM AD NONAM VSQVE HORAM TIVGHVNDE DAGHEN I APRILIS MANA SÜNTES I STOCKHOLM PÅ HIMMELN SÅDANA TEKN SÅ NAER I FRÅN SIV INTIL NIO FÖRMODEN ZWANZIGSTEN TAGH APRILÜ SACH MAN ZV STOCHOLM SOLCHE ZEICHEN AM HIMMEL VON SIBEN BIS AN NEGEN WHR VOHR MITTAGH RENOVERAT ANNO 1636.

Oversat til forståeligt sprog lyder det således:

Tavlen maledes til minde om en opvisning af lysende genstande, som skete den 20. april 1535 fra klokken 7 til 9 om morgenen. Denne dag skulle vor store Olauls Petri dømmes for at have udspredt rygter, som var mishagelige for kong GUSTAF VASA. Det usædvanlige jærtegn toges som bevis for, at han var uskyldig, og han frikendtes. Her igennem sikredes tankefriheden i Norden for lange tider fremover.

HC.

Kuglelyn vækker nysgerrighed og forvirring blandt videnskabsmænd

Af *Joseph L. Myler*

Washington (UPI) — I én beretning flyder den lille lyskugle lige ind gennem et vindue, synes at søge værelset rundt, og jager så katten ned fra sofaen.

I en anden trænger den lysende kugle ind i cockpittet på en vandflyvemaskine fra før II. verdenskrig, og svider pilotens øjenbryn.

Sommetider, i beretningerne, er den glødende kugle — efter at have opført en spøgelsesagtig akrobatik — eksploderet med et knald, uden at efterlade sig andet end en svovlagtig stank.

Til andre tider svæver den afsted i uhyggelig tavshed. Den kan imidlertid også vælge at udsende en svag syden. Man har set den dykke ned i skorstene og skræmme svalerne op. Den kan manøvrere langs jorden eller klatre ned ad træstammer. ...

Anses for harmløse

De fleste rapporter beskriver den som ufarlig, undtagen — måske — for folks nerver. Men i ét tilfælde siges den at have smeltet spidsen på en sovjetisk flyvemaskine, der fløj i 10.000 fods højde.

Disse skinnende kugler er kendt under navnet kuglelyn, men mangen en videnskabsmand føler sig endnu ikke overbevist om, at de eksisterer, andet end i folks fantasi.

Men andre videnskabsmænd, i Sovjetrusland så vel som her (USA), er begyndt at tage dem alvorligt. Nogle af dem antager, — måske helt hen i vejret — at de rummer nøglen til at bringe B-bombens fantastiske kraft under kontrol som kraftkilde til fredelige formål.

Hvad kuglelyn så end er, så bliver de studeret i mange videnskabelige laboratorier. Flådens forskningsafdeling har fornylig overdraget Rocket Power Inc., der ligger i Mesa, Arizona, en kontrakt, gående ud på ikke bare at studere dem, men også, hvis det er muligt, at frembringe dem kunstigt.

Dette har intet laboratorium, så vidt vides, været i stand til, trods ihærdige forsøg; og ingen teori, der hidtil er fremsat til forklaring af kuglelyn, har vist sig at være videnskabeligt tilfredsstilende i alle henseender.

Kuglelyn — hvis De da tror på dem — opstår sædvanligvis umiddelbart efter et almindeligt lyn. De forekommer i mange størrelser, lige fra nogle få tommer i tværmål og op til et par fod, idet de små dog er mere almindelige end de store.

Kuglerne kan være hvide, blå, gule, orange, røde og i øvrigt næsten en hvilken som helst anden farve, selv om dog grønne og violette er sjældne. De fleste af dem skinner roligt og forsynes fra en eller anden mystisk, indre energikide. Sommetider pulserer de lige som en variabel stjerne. Nogle udslukkes ganske gradvis. Rapporterne er enige om, at de bevæger sig omkring og — forfølger katte og lignende — i op til flere minutter.

Kunne se ud til at være plasma

Det er denne lange levetid, der ophidser videnskabsmændene. Kuglelyn ser ud til at være kugler af plasma. I fysikernes sprog er plasma en luftart, der er blevet ophedet, eller på anden måde tilført energi, til et punkt, hvor dens molekyler spaltes i negativt — og positivt ladede brudstykker: elektroner og ioner.

Brint-energi forskerne er henrykte, hver gang det lykkes dem at isolere en lille plasmamængde for et tidsrum af en tusindedel sekund — eer måske to. Hvis kuglelyn er, hvad de kalder „plasma i en form for stabil tilstand“, med en holdbarhed på flere minutter, så ville brint-energi forskerne sandelig meget gerne vide, hvordan naturen gør det.

Videnskabsmand overbevist

Harold W. Lewis, professor i fysik ved universitetet i Wisconsin, er blandt dem, der tror på kuglelyn. Han indrømmer dog, at der kan være grund til skepsis. I en artikel i „Scientific American“ skrev dr. Lewis: „Enhver normal, kynisk videnskabsmand vil, når han hører om kuglelyn for første gang, næsten instinktivt placere det i kategorien „folkelig overtro“, på linie med flyvende tallerkener og ektoplasma.“

Men et overblik over rapporterede begivenheder, tilføjede han, „overbeviser hurtigt skeptikeren om, at tilstrækkelig mange troværdige observatører har set, og muligvis endda fotograferet kuglelyn, til at fjerne enhver tvivl om, at fænomenet er virkeligt.“

Virkeligt eller ikke, sagde dr. Lewis, „så er det i hvert fald sjældent og hidtil uforklaret.“

Hvordan er æggehvidestofferne opbygget?
Kød, mælk, bakterier, vira, planter ... alt levende består af æggehvidestoffer eller proteiner. Ingen kemiker kan skrive formlen for disse stoffer, hvis molekyler har opbygget lange kæder af aminosyrer, som ufattelig kompliceret er kædet og slynget ind i hinanden. Denne uløste gåde forhindrer livets sidste hemmeligheder.

Anders Langes avis

Midt i den syvende hverdag får man fat i en avis med et noget mærkeligt indhold — sandheden. Hvor i verden man befinder sig, løber man lige ind i partifarven og småligheden, når man åbner en avis. Sådan er det ikke her — men det ser helt afsindigt ud på tryk — vi har nemlig aldrig set det før.

At avisen er noget for sig, ser man allerede på forsiden i hovedet. Under titlen på avisen står der:

"Du skal like andres meninger i din avis" — det det gjelder er å gjøre menneskene ulike.

Når alle har lyst til å bli rike, hvorfor er det da så skammeligt at noen er bitt det?

Folkeafstemning mot bastardsproget — Skamnorsken.

I nr. 8 af 15. april 1964 indleder Langes avis en kampagne for UFO-sagen — nu skal sandheden frem.

I nr. 9 af 1. maj 1964 er hele forsiden helliget UFO-sagen. Overskriften lyder således:

Hvorfor lyves det for os når det gjelder fremede romskip og deres tallerkener når vi selv forsøger å bygge maken?

Hvorfor sitter stormaktenes flyvåpen på knallsikre fotografier og observationer?

På side 3 anmeldes undertegnedes foredrag i Oslo således:

På møte 7. april i Folkets Hus på Grünerløkken i Oslo, talte formannen i SUFOI, major i det danske flyvåpen, *Pettersen,* om de fenomener som tydelig viser at andre kloder er bebodd og allerede er kommet meget lengre enn oss i romskibsteknikk. Salen var nesten fylt av menn og kvinner i alle aldre, som øyensynlig ikke bare tenkte på dagens velferd under Gerhardsens inspirerende ledelse, men hadde ganske andre fremtidssyner. Det var oppmuntrende å se en slik forsamling i en tid hvor forvirringen er grenseløs på alle felter.

Major Pettersen talte i tre timer med tre kvarters lysbilder av de objekter som man har valgt å latterliggjøre med navnet flyvende tallerkener. Han bragte ikke meget nytt for meg som har fulgt med, men hans fremstilling holdt meg allikevel fengslet til sidste minutt.

Tenk å tro at vår tids pjattende sosialister er det eneste høyverdige i menneskenes eldgamle tilværelse.

Jeg kommer til å skrive meget om andre planeters romskib og deres menneskelige besetninger i årene fremover.

Dette å vite at mennesker andre steder i verdensrommet ikke tenker på atomkrig og brutalitet, men holder et varsomt øye med hva råskapen manifesterer sig i på denne klode, har gitt mitt liv en ny kraft. I neste nummer begynner jeg med å fortelle om tidligere tiders romfartøyer her fra vår jord, opplysninger hentet fra eldgamle skrifter i fra forsvundne kulturriker. Og dernest kommer skildringer av de besøk av fremmede romskib som stadig gjennom århundreders astronomiske iakttagelser er observert på månen.

Jeg ber de av mine lesere som vet at de har et hode til å tenke med fordomsfritt forsøke å få kjøpt Desmond Leslies og Georg Adamskis bok „Flygende tallerkenes er landet“. Den kom på John Griegs Forlag i 1954 og kan nok skaffes enda av Deres bokhandler.

Den annen bok De bør kjøpe fåes på denne adresse: SUFOI — Rønne Allé 9. Sunds. Jylland. Den heter „De fremmede rumskibe og vor fremtid“, av G. Adamski. Den siste koster 19 kroner. De får den på oppkrav.

Det er inspirerende å vite at Gud har skapt bedre menneskelige vesener enn de som skryter så sterkt av seg selv på vår Tellus.

Skulle nogen af vore læsere være interesseret i at abonnere på avisen kan den bestilles under:

ANDERS LANGES AVIS
Heggedal — Norge

Prisen er 24 kr. pr. år. *H.C.*

Gruppeliste fortsat

Birkerød: K. Benn, Stationsvej 3, tlf. 01 81 33 92
Espergærde: Alfr. S. Hansen, Lindevej 29, tlf. 948.
Hørsholm: X. P. Madsen, Bakkehave 8, tlf. 86 16 77.
Nakskov: E. E. Hansen, Købmandshandelen, Holleby pr. Nakskov, telf. 527.

KØBENHAVN:

Brede: Finn Madsen, Lystoftevej 20 b, Brede, Lyngby, tlf. 87 83 60.
Dragør: L. P. Bendtzon Jørgensen, Peter Petersen Alle 36, tlf. Dr. 115
Frederiksberg: Finn Laustsen Toft, Dalgas Blv. 91, I, tlf. Fasan 211.
Frederiksberg II. Karl Hansen, H. Ibsensvej 29 A, Kbhv. V, tlf. VE 9415.
Gentofte: B. Brandt, Ermelundsvej 109, tlf. GE 1490.
Glostrup: H. Jørgensen, Diget 5, Glostrup, telefon 01 961303.
Kastrup I: Leif E. Pedersen, Kastrupvej 260, tlf. 01 50 05 22.
Kastrup II: I. Larsen, Soldugsvej 17.
Sundby: Svend Hansen, Amsterdamvej 11, st. København S.
Vesterbro: H. Heiden, Flensborggade 32, I, Kbh. V, telf. 918 v.
Østerbro: H. Nielsen, Kildevældsgade 69[1], telf Ry. 3643.

Kontaktpersoner pr. 1. aug. 1964

JYLLAND:

Aalborg: Anton Andersen, Rughaven 13.
Brovst: N. Stampe, telf. 200.
Børkop: K. Sørensen, Overgade 18.
Haderslev: G. Stoltenborg, Hjortebrovej 32, telf. 2 44 54.
Horsens: A. M. Berland, Sundvej 18 th., telf. 2 49 77.
Nordborg: Carsten Hedegaard, Lærkevej 10 tv., Langesø.
Nykøbing Mors: I. Jessen, Nørrebro 60.
Ribe: T. Lau, Terpagersvej 12.
Skive: K. O. Madsen, **Højlundsvej 15, telf. 1583.**
Struer: S. P. Christensen, Søndergade 56.
Svenstrup Als: Jørgen Christensen, Vestertoft.
Sæd: A. Gasenzer, Sæd, Tønder.
Thisted: O. B. Nielsen, Hundborgvej 81, tlf. 1604.
Østbirk: A. Andersen, Urupskov.

FYN og LANGELAND:

Nyborg: K. Å. Balsløv, Bregnevej 14.
Odense: E. Hviid Steengård, Vesterbro 102,
Svendborg: Frank Lerbæk, Strandhuse 35, tlf. 21 34 76.

SJÆLLAND OG LOLLAND-FALSTER:

Bidstrup: K. E. Nielsen, Skovgaardspark 11,
Frederiksværk: A. Hauser, Birkevej 63 st.
Føllenslev: H. Olrik, Græsmarken pr. Føllenslev.
Hedehusene: S. Larsen, Bakkevej 1, Fløng.
Holbæk: H. Lehmann, Mosevang 29.
Horslunde: Lynge Petersen, Højevej, telf. 96.
Lou: **M. Larsen, Vilbanehøj.**
Maribo: John West Henriksen, Gasværksvej 3, telf. 474.
Nakskov: Ole Henningsen, Fayesvej 39.
Roskilde: E. S. Petersen, Gl. Landevej 26, Roskilde, telf. 35 97 16.
Stevns: K. Hansen, Kræmmergaarden, St. Heddinge.
St. Merløse: S. Jensen, Stenlillevej pr. St. Merløse, tlf. 182.
Svinninge: A. Hervik, „Birkholm", pr. Svinninge, telf. 461.

KØBENHAVN:

Ballerup: J. Trap, Damtoften 17.
Nyboder: S. Olsen, Sct. Paulsgade 14, Kbhvn. K. telf. Minerva 9407.
Rødovre: E. Arndt, Lucernevej 123, Vanløse.
Sortedam: K. Tandrup Christensen, Gammeltoftsgade 8, Kbhv. K.
Sundby: Å. M. Christensen, Bachersvej 67. tlf. SU 9525.

SUFOI-NORGE

Hovedkvarter: Nils Sælensminde, Fyllingen, Bergen, tlf. 6 11 94.
Rapportcentral: Gunnar Bertelsen, Hovdenvegen 13 A, Hop, Bergen.

KONTAKTPERSONER

Bjerkreim: Håkon Tjørn, Landsdal.
Bodø: Knut Rønning, Elias Blixvei 19.
Dokka: Anders Frederiksen, Evjemoen.
Gammersvik: Sigmund Simmenes.
Hokksund: M. Hallingstad.
Hop St.: Wohlert Nilsen, Postbox 118.
Kongsberg: Oddbjørn Ersvik, Drammensveien.
Leknes: H. Normann Jensen, Box 28, Leknes i Lofoten.
Oppdal: Sverre Teveldal.
Oslo: Gunnar Helgedagsrud, Hagavägen 30, Jessheim.
Porsgrunn: Hans E. Vaaga, Breidablikk.
Ringerike: Tore Asal, Sandbråden, Åsa, Norderhov.
Salhus: Sveinung Nilsen, Salhus, Bergen.
Skien: Per Landgraff Holm, Øvre Skotlandsvei 6.
Stord: Audun Elvik, Stensletten, Skotteberg.
Svolvär: Terje Andreassen, Box 83.
Søndre Høland: Kristian Ydersbond, Hemnes.
Søvik: Ivar T. Martinsen, Søvik på Søreidgrend, Fana.
Tromsø: Arnold Lockertsen, Gulengård.
Tønsberg: Arne Foss, Utsiktsveien 3, Teie.
Vikeså: Arnfinn Austrumdal.